

EXPEDICE 2006

aneb

... jak se kalila těla...

22.7. - 12.8.

Přeji dobrou tu část dne, ve které jste se rozhodli ponořit se do tohoto literárního skvostu. Máte v ruce zprávu z Expedice 2006. Tedy mírně kořeněný popis zážitků, míst a cesty. Tedy vlastně cestopis. Ale aby to všechno dávalo smysl, musíme se vrátit o dost velký kus času zpět.

Že je Expedice každý rok, je samosebou. Jde o vrcholnou jízdní akci sezony a účastní se jí ti... ti kdo jsou ochotní riskovat a strádat a jsou zvědaví na cizí kraje a přihlásí se. O zaměření letošního výjezdu za hranice všednosti bylo rozhodnuto při loňském Pečení, jak to tak už mnoho let chodí. Samotné přípravy a výpočty začaly v únoru sháněním informací. Kolem května byla hotová trasa a předběžný rozpočet.

V červnu se vše pečlivě analyzovalo, doladovalo a zdefinitivňovalo. Při přípravě trasy nám vyšlo, že celou kilometráž z důvodu nedostatku času neujedeme, takže k dovozu nás tam použijeme dopravní prostředek. A to se ukázalo jako poněkud problematické. Zkusili jsme, jak by vypadal vlak. A výsledek? Naprosto žalostný. Především dopravně by tvořilo více než půlku rozpočtu celé Expedice. A co hůř, muselo by se 3x přestupovat na velkých cizích nádražích s tím, že na přestup tam v jednom případě byly 4 minuty. Další možné spojení za 12 hodin. Takže tudy ne. Avšak zjistili jsme, že jeden z našich příznivců má Močál. Auto, které pojmenoval Močál. Ani nechci vědět proč. Jde o WV Transporter a k němu vlek. Má to jedinou pihu a to, že zatím není myslitelné pustit Močál na zahraniční silnice. Vypadá totiž trochu jako vrak. Pod kapotou je to sice dělo, leč vypadá jako z vrakoviště. A tak si jej musíme brigádně spravit. To se dělo v červnu.

Akce se povedla na výbornou. To můžete ostatně posoudit na obrázcích, kde je celá jízdní souprava vyfocena přímo v akci.

Další věc, která poněkud zkomplikovala předexpediční dění, byla voda. Voda ve smyslu, že jsme byli na vodě. Jeli jsme Otavu. Potud dobrý. Jenomže Viktor si odtud přivezl salmonelu. Ta ho upoutala na lůžko a vyřadila nejen z příprav, ale i z akce samotné.

Dostal jsem SMS s tímto zněním (doslova): Ahoj. S Viktorem a Expedicí to vypadá špatně. Ma porad teploty, dělají mu další vyšetření a ve ST budou výsledky. Vidím to blede :-/ Jak to udeláme s Tatrosou? Hnk.

A protože se informace, zejména o katastrofách se šíří velmi rychle, dostal jsem v zápětí druhou SMS: Jako paty kolo u vozu nepojeđu. sbalim mladého krasnyho a pojeđu do hor, do ty doby budu shanet prachy na sebránu knizku. Howgh. Samozřejmě přispěju na dopravu a přivezu mobil pro Janu. Trn.

No a je to. Jsme mínus 2 lidi, rozpočet narůstá a hlavně nepojeďou ti, o které jsem hodně stál. No nic, pokračujeme.

Zhruba týden před odjezdem jsem si vzpoměl, že jsme chtěli ušít vložky do předních bágů. Do každého jich mělo být 6, měly mít na sobě popisky a měly to vlastně být takové kompresní pytlíčky. A tak jsem povolal Janu a pustili jsme se do toho.

Nejdříve ideová část. Každý pytlíček musí pojímat co nejvíc oblečení a musí zůstat přibližně hranatý. To kvůli tomu, aby se lépe do bágů ukládaly. Musí být z materiálu, který podstatně zkomplikuje přístup vodě ke věcem uvnitř. Na každém víčku musí být prostor pro papírové lepítko, na které se napíše číslo pytlíčku a umístění jestli v pravém nebo levém bágů a seznam věcí uvnitř. K tomu jsme pak vytvořili papír – seznam seznamů. Ten byl někde dostupně a pokud jsme chtěli třeba “mikina teplá” našli jsme tuto položku a pak šli rovnou do správného bágů a hledali jen číslo pytlíčku. Úžasný systém. Vyžadoval však jedinou maličkost, nezamíchat pytlíčky a trvale mít bágly na svých místech, což se u některých z nás ukázalo jako neřešitelné.

Pro výrobu to nebyl žádný problém. Jen množství... každý 12 ks, byli jsme 4...to je 48! Ale i tohle jsme stihli.

Už to vypadalo, že je všechno připraveno a tak jsem začal závěrečné ověřování: počet účastníků, technická připravenost, navigační připravenost, dopravní připravenost, finanční připravenost. Všechno sedělo, až na dopravu. Nemohl jsem se dovolat majiteli Močála Danovi a ani Pavlovi, jeho nejbližšího spolublbovníka. Ne že by byli blbové, ale jsou přeborníci na vymýšlení blbin a jejich realizaci. V maximálním zoufalství jsem se za nimi vypravil a myslel jsem, že mě trefí. Oba ztratili telefon. Byli na nějaké pracovní akci, zapoměli mobily na palubní desce a někdo jim vybral auto. Naštěstí byl Močál nepoškozen a mohl vyjet.

Když už to vypadá, že se nemůže nic stát, je pochopitelně všechno úplně špatně. V pátek před odjezdem mám odpolední. Horáčci mají přijít v osm a přespat na Vinohradech kvůli brzkému rannímu vstávání. Z práce se mi podařilo zmizet a jsem na Vinohradech krátce po osmé. Horáčci nikde. Osprchoval jsem se, provedl ještě nějaké kontroly na kolech a zmožla mě únava. Je dvacet tři hodin. Dig.

Plán jsme měli dobrý, já a Tomáš, že se sejdeme u Digů kolem zoté hodiny. Jenže plány jsou od toho, aby se měnily a tak to dopadlo úplně jinak. Nakonec jsme se dohrabali až po té 23. hodině, a to ještě pomocí auta mého kamaráda (jakožto majitele a spolulezce zdůvodu požití alkoholů vdanou hodinu se to dalo předpokládat) a jeho přítelkyně (jakožto řidiče nepoživšího doposud alkoholického napoje). A pak jsme baill a baill, a protože jsme neměli nic připraveného, tak nám to taky nějakou dobu trvalo. A jak jsme byli tak pěkně rozjetí, tak se nám po tom udatném výkonu ani nechítělo spát. No, a slovo dalo slovo, a pro podporu spánku jsme zmařili pár plechovek G-čka, které jsem řádně dotáhl. A jak se nám pěkně v ty 2, nebo kolik to bylo, usínalo. Hor.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	0	0	0	24

Ráno 22.7. sobota

Probudil nás Tomášův mobil. Některé zvuky by se na telefonech měly zakázat. Je 5.45. Nikomu se nechce hýbat. Nakonec ale vstáváme, dobalujeme, snídáme a v tom

zvonek. Že by naši odvozci? Ne. Tatranka! Je půl sedmé a ona zde? Je to od ní krásné, že se přišla rozloučit, když už odřekla na poslední chvíli účast. Jak se tak krásně živíme, další zvonek. Ted' už je to opravdu dvojice Karel a Karel¹ - řidiči našeho dopravního prostředku. Oba odpočatí a hýřící optimismem. Tento jim vydržel do okamžiku, kdy nám pomáhali odnést bagáž a posléze kola před dům a pak to všechno naložit. Ale jsme zdatní Tetrisovci a vše jsme pod tlakem nahnali do zavazadlového prostoru a na vlek.

Odjíždíme. Je krátce po sedmé hodině, teplota příjemných 22°C. Auto jede, my sedíme, zatím jde všechno dobře.

Jedeme po dálnici a začíná být horko. A je to tu. Začínáme zjišťovat, co kdo zapomněl. Většinou jsou to prkotiny. Akorát Jana nemá cosi ke kontaktním čočkám a říká, že je to důležité. Zajíždíme do Plzně do centra k lékárně. Dig.

V tu chvíli si i já uvědomuji na první věc co zůstala na Vinohradech. Je to reflexní vestička. Musím si ji proto stůj co stůj opatřit ještě za CZK ať mě nezasáhne významněji do expedičního rozpočtu. Naštěstí hned na náměstí je prodejna Hák Hák a tam kupuji poslední vestu v oranžové barvě. Takže celou Expedici projedu jak popelář ☺.

Hnk.

Nákup proběhl zdárně a chceme jet dál. Vracíme se na dálnici. Má to zádrhel. Je tu valná část silnic rozkopaná a z té co po ní potřebujeme jet je cca 100 metrů rozryto a malý zbytek ohrazen pletivem. Dan nezával ani chvíličku a s celou jízdní soupravou tam vjel. Na každé straně zbývá 10 - 15 cm místa. To není problém, to by uměl každý. Ale pletivová pole stojí v přenosných betonových patkách a ty ještě zužují profil a kromě toho je to tu do zatáčky. Dan to naprosto s přehledem projel a na konci toho všeho ještě zdolal ostrou levou cca 120 stupňů kolem poslední nohy pletiva. Tak to je teda dobře. Po krátkém přejezdu jsme na dálnici. Je velké horko. Ve voze běží větrák² a máme otevřené vše, co je přípustné. V Rozvadově se chlubíme svými pasy paní celnice a pak vjíždíme do

Německo. Neděje se nic zvláštního. Horko narištá. Přesto panuje dobrá nálada. Až do Mnichova se neděje nic zvláštního. Tady jen to, že je tu podstatně víc aut a kolony. Naštěstí jedou. Zůstat stát v tomhle vedru by bylo o kolaps. Po nějaké době přejíždíme na jinou dálnici mířící na Innsbruck.

Horko je už jen těžce snesitelné. Dan stále žene svůj vůz přes 100 km/h. Je to dost, uvážíme-li, že je hodně naložen a ještě má za sebou vlek. U Kufsteinu najednou holky sedící úplně vzadu silně protestují proti přítomnosti páry, hrnouce se do kabiny pod jejich sedadlem.

Dig.

Ono taky mít opáření zadnici není pro cyklistu zrovna nejlepší začátek Expedice. A nejen cyklista, on by protestoval každě.

Hor.

Zastavili jsme po dlouhém sjezdu bez motoru. Všechny bágly ven a vzhůru k motoru. Situace je zlá. Roztrhla se jedna z hlavních hadic chladicího systému. Navíc je tvarově komplikovaná a má dvě odbočky.

Pavel s Danem to řeší pomocí pásky a po dolití vody zase jedeme.

K mé velké nelibosti jen 3 km. Pak zase holky vyjadřují nesouhlas s parní lázní. Na volnoběh sjíždíme z dálnice a zastavujeme u cedule Kufstein. Hadice se přetrhla úplně. Dan, Pavel a Jana se vydávají někam do města něco sehnat na opravu. Tomáš, Hanka a já zůstáváme. Jsme ve stínu a čekáme. Za námi zastavilo auto, vystoupil z něj človíček a začal se německy zajímat, jaký máme problém. Rukama, nohama jsme mu zacvičili a pak i ukázali o co jde. Z něj vypadlo, že se zajímá o motory a že je to jeho hobby. Nakoukl a strnul. Pak se na nás podíval a řekl: Das ist nicht original motor. Das ist diesel. A koukal na nás s úctou a respektem. Pak nasedl a odjel. Pěkná kulturní vložka. Našli jsme si místa k lenošení a čekali, až se naše svatá trojice vrátí. I když svatá bude jen Jana. Protože jít někam s těma dvěma je o svatozář.

Dig.

To se musíme vrátit kousek zpátky. Tedy časově. Vydali jsme se s řízenou zdevastovanou řadici shánět pomoc. Já tedy nevím, co vlastně kde má shánět. Ale tím se nemusím zabírat, od toho jsou se mnou ti dva (řidič a ...mmmm co vlastně? Navigátor... asi ne ☹, nebo já jdu s vima ??? Každopádně já jsem tu jen jako překladáč, i když teda německy neumím ani zbla. A kdepak že to jsme? No, v Německu. A Němci možooc rádi mluví anglicky, tak všichni víme.

Vzali jsme to vybraným směrem od našeho nepojízdného Močála a po pár desítkách metrů jsme spatřili stejný stroj, akorát v „normálním“ stavu (čisté, takové nepořádkované a vůbec na první pohled normálního provozu – schopné auto). A to by bylo, aby majitel nepomohl druhému majiteli stejné značky. Takže jsme ho hned za rohem našli. Teda Scooter řadil i se svojí bandou. Já na něj anglicky že máme poruchu na chladicím systému na stejném voze co on významně mávaje řízenou zdevastovanou řadici a že by nám jako mohl nějak pomoci. Vyšlenka to byla pěkná, ale jazyková bariéra je jazyková bariéra. Odpovídal zásadně německy a ani moje neustálá snaha o další AJ konverzaci ho nepřiměla vyslovit jakékoli anglické slovo (i když ho podezírám, že uměl, neboť jak se později ukázalo, rozuměl). Nakonec jsme pochopili, že nás posílá do nějaké místní opravy, tak jsem to vzdal.

Opravu jsem našel. I zvonek jsem našel. Co jsme nenašli byl personál. Ukázalo se, že jeden ze zvonků bylo spojení do centrály – tak jsem si opět popovídala, naštěstí jsme se anglicky domluvili docela dobře – jenom to mělo malou chybu. Jejich pomoc by nás přišla moc drahá. Snad chtěl 45 EUR jen za příjezd technika, no neberte to.

Takže co teď? Ještě jsem zkusila vymánit z jednoho domorodce, zda není někde poblížku nějaká skládka aut, autobazar či tak něco (rada jednoho „Karla“). Ale nic. Tak jsme to tedy vzali zpátky k Močálu. Jenomže kluci jsou flávičky a proto našemu nájezdu neodolali místní kontejnery na šrot. A zde jsme právě uzmul Digem dále zmiňovaný výfuk. Akorát že byl vcelku No, v autě je píleka, to už jsem (potřebujeme jen kousek trubky na vyztužení řadice). Takže přes řádný kus města zpět k autu táhne zvláštní trojice. Jeden v monterkách s utrženou řadici vruce, jeden v monterkách s výfukem vruce a jedna vexpedčním stěmáhe dvěma vzávěsu.

A protože už po těch všech absolvovaných hovorech domorodci se cítím celkem jistě při popisu co se nám stalo a co potřebujeme, zahájím do místního záhradnictví, že si tu trubku

necháme uříznout u nich. Přeci vzáhradnictví musí mít nějaký nástroj na řezání výfuků, no ne? A taký že jo. Po složené komunikační kluci česky, lá českoanglicky, páni Domu anglicko-německy, páni Domu německy jsme vytvořili kúžený dílo: Ze starého výfuku krásnou trubku o délce cirká 30 cm. Vivat, jsme dobří. Poté konečně mříme zpět k našemu Močálovi.

K němu mezitím přibyl „Scooter“ majitel vozu WT z naší první zastávky a čivil, tak je napsáno níže. O tom my neměli ani páru. Zřejmě usoudil že jinde než u něj pomoc nakonec neseženeme a jel zkoumat, cože to jsme za skupinu a co se nám přesně stalo. Hor.

To my se v klidu válíme, já přepočítávám čas, který nám ubíhá na kilometry, které budeme muset dnes zdolat navíc a z ničeho nic kousek od nás zastavil stejný vůz jakým se vezeme. Vyskočil z něj příjemně vyhlížející blondák, svízně došel k nám a trřmal v ruce gumovou hadicosložitosť. Pozdravil nás a domluvili jsme se na tom, že potkal naši trojici a že přišel vyřešit náš problém. No to se tu dějou věci! Převzal jsem od něj kúžený díl a společně jsme jej vetkli na patřičné místo. Pak se ptal, kolik máme vody. Odpověď 7

litřů ho neuspokojila a tak odjel. Mezi tím se pokoušime spojit s trojicí. Ani jeden s sebou nemá mobil. Jen Jana má vysílačku. Ale asi vypnutou. Nezávisle na našem činnění přiběhl Pavel s kusem výfuku. Koukal jako blázen když viděl novou hadici a už zapojenou. Pak se vrátil pro Dana a Janu. Dan byl také velmi spokojen když viděl výsledek. Znovu přijel blondák

a přivezl barel vody. Dolili jsme systém, doplnili naše záložní nádoby a po bouřlivém rozloučení se vydali na další cestu. Ne daleko. Asi po pěti kilometrech se ozvalo tlumené bouchnutí a holky opět detekovaly přítomnost horké páry v kabině. Tentokrát jen vyskočila druhá hadice. Nasadili jsme ji, dolili vodu a po třech kilometrech se situace opakovala. Bohužel praskla ona druhá hadice v oblasti jedné z jejích odboček. Stojíme na dálnici v odstaváku a v dohledu je dům. Nám známá trojice uchopila trosky hadice a všechny záložní láhve a šla směr dům.

Dig.

My ostatní ztroskotanci zatím přemýšlíme, zda by nebylo lepší opustit stále klekající auto a vzít to po svých. Byla by to nejhorší možná varianta. Za prvé by nám velmi chyběl čas potřebný k dojetí celé trasy až do ČR a za druhé by nebylo úplně fér nechat tady řidiče s navigátorem samotné. Říkáme si, že už je nejvyšší čas aby majitel vozu (povoláním automechanik) konečně přišel na záhadu proč nás stále trápí pára. Já jsem už při opravách před Expedicí nabyla dojmu, že tohle jezdí na naftu. Tak co tu dělá pára?

Hnk.

Teda ty lidi jsou tady všude tak ochotní, až zírám já, kdyby mi někdo taký my přišel k baráčku, tak bych na něj pustila psa. Ono když se k vám přes pole prodírá omontérkovaná

dvojice snukama zaprasenyma od šmíru a ověšená PET láhvama, vzávesu s osobou nadávající včizím kazyce (to jsem zrovna proklínala to měkký travnatý pole a takovou dálku se tím pláňochit) a vy zrovna poklidně večeríte na terasce své rodinné farmy, minimálně by jste byli velce nepřijemní. Ale to tady ne. Tady jsme snad v nějaký polebaný pohádce, či co. Nelen že vstali od večere, ještě súsmevem a pochopením nám pomohli opravit tu hadici a dovolili načepovat vodu. A přitom živě vyzvídali, odkud jsme a kam jedeme, a ano, že tady je krásně a jak jsou spokojeni se svojí farmou a životy. No tépic. Když jsem si představila podobný rozhovor a situaci někde u nás včechách, až mi bylo hrůba.

Hor.

Po návratu máme dost vody i zalátanou hadici. Namontovali jsme ji, dolili vodu a jedeme. Vše se zdá být OK. Zastavili jsme na benzínce a nabrali plnou. A doplnili vodu. To jen tak po strýčka příhodu. Projeli jsme kolem Innsbrucku a míříme na Brenner. Je to tu dost dokopce a navíc uzavírky, šikany a tunel. A právě v něm to zase vzadu bouchlo a opět jedeme na páru.

Dig.

Tak naše modlitby s Janou zůstávají nevyslyšeny a zase znovu se snažíme udržet naše pozadí co nejdále od pálící sedačky. V 19. století by možná z valící se páry měli radost, nám bylo skoro do pláče. Hlavně ať vydrží motor. Jinak se nám podaří ucpat celý tunel ve směru vzhůru.

Hnk.

Teda ale už toho mám dost! Není tu kde zastavit. Musíme ještě půl kilometru jet. Vyjeli jsme z tunelu a Dan zamanévroval těsně ke svodidlům mezi dvě přenosné tabule s výstražnými světýlky.

Dig.

Tady bylo štěstí, že má „Močál“ zašupovací dveře pro cestující v zadní části vozu. Byli jsme nalepení totiž přímo na svodidla a tak jsme z auta vystupovali přímo na ně. Pavel z místa spolujezdce měl výstup ještě obohacen přestupem do zadní části vozu. Na druhé straně auta pokračoval rušný provoz.

Hnk.

A jako vždy: Všechno z vozu ven, cosí podniknout s hadicemi, dolít vodu, všechno zase naházet do vozu a odjezd. Jediné, co je trochu jinak je to, že pro vodu se muselo dojít k nedaleké benzínce.

Dig.

Tohoto úkolu se dobrovolně téměř okamžitě ujal Pavel.

Hnk.

Rozjeli jsme se a vše se zase zdá být v pořádku. Kus zase jedeme a scénář se opakuje. Včetně toho, že není kde zastavit. Jedeme na nejnižší otáčky dál. Pak se silnice, uzavírky a rozkopávky spojily ve velmi širokou komunikaci a ta ústila do mytnice. Zajeli jsme na její pravý okraj. A to nebylo správně. Zrovna tudy jezdí kamiony do svého chlívěčku vybaveného čtečkou předplatních karet. Praskla další z hadic. Oprava proběhla celkem hladce. Dan použil jinou gumovost z jiné části motoru, kde prý není potřeba. Dolili jsme vodu a vyrazili. O pár kilometrů dál byla benzínka a u ní rampa. Tam jsme zajeli a zkontrolovali opravené.

Dig.

A taky jsme v benzínce zakoupili mapu severní Itálie, podle které jsme jezdili první expediční týden. Dobrá koupě ☺.

Hnk.

Znovu jsme dolili, znovu odvzdušnili chladíč a zase jedeme. Setmělo se. Jsme unaveni, přehráti a máme zpoždění. Zahřmělo, zablýsklo se a začalo pršet. Pozvolna se ochladilo. Akorát se mi nelíbí, že sem teče střechou. Pavda, jsem dohrátý, ale vodní chlazení opravdu nepotřebuju. Projeli jsme Brenner Pas a pokračujeme do Italského vnitrozemí. Za pár desítek kilometrů v hustém dešti, po hledání toho nejvhodnějšího místa, zastavujeme u benzínky. Tady je to místo, kde začne Expedice. Pod střechou u stojanů s pohony hmotami jsme sundali kola z vleku, naložili je bagáží, rozloučili se s Karlem a Karlem¹ a zůstali sami. Tak, nikam se nejede, spíme tady! Je tu stříška pro parkující auta. Ted' z části prázdná. Rozložili jsme ležáky, spacáky a noční oděvy a ejhle, ono tohle všechno nepůjde použít. Je horko. Na palubě mi to ukazuje 19,7° C. Tak si každý udělal opatření jak uznal za vhodné a zalezli jsme. Dobrou první Expediční noc.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
St.Anton	0	0	0	0	39-18

Ráno 23.7. neděle

Budíme se po sedmé, vstáváme po osmé.

Kupodivu noc na benzínce nepřinesla nic mimořádného. Hned za naším ležením je prudký svah a pod ním teče říčka ...

Dig.

Úžasné místo a skvělá atmosféra pro první expediční snídani. Říkám si jak to asi bude vypadat další dny.

Hnk.

Sesoukali jsme se k ní a jali se snídaňovat. To jest připravit a v zápětí sežrat a vypít haldu jídla a tekutin. Na Tomášově kole jsme ještě provedli seřízení hejblat

a před desátou vyjíždíme. Je pod mrakem, vzduch jako v prádelně, a horko. Projeli jsme první vesnicí a za ní najeli na stezku. Je úžasná. Vystavěli ji na místě zrušené železnice. Hned z kraje jsme použili tunel. Zajímavý zážitek.

Dig.

Nedalo se jinak a musela jsem fotit. Něco podobného se u nás ještě asi dlouho neuvidí. Mé zdržení bylo asi větší než bylo obvyklé a proto mě jel Dig zkontrolovat zda jsem O.K. nebo jestli už po prvních km nemůžu ☺. Hnk.

Podle cedulí bychom měli po tomto dojet až do Trenta vzdáleného 60 km. Přijíždíme do Bolzána. Je docela velké, ale stezka jej projíždí po jižním předměstí. Jede se skvostně, rychlost se ustálila na 23 km/h. Na jednom odpočívadle mají čuri muri ze sloupku³. Zajeli jsme k němu napili jsme se a dotankovali. Mají to dokonalé. Upozorňují na něj na cedulích. A jedeme dál. Ne daleko. Hned za koncovou cedulí Bolzána je sjezd k řece a u ní plácek. Sjíždíme k ní. Na palubě mi to ukazuje 29° C a přitom je pod mrakem. Osvěžíme se. Přendali jsme se do plavek a ověřili si, že je voda teplotou blízká ledu. To tak v horách bývá. Ale osvěžení to chce. Vlezli jsme tam.

No hrůza hrůzoucí. Máme husí kůže snad i uvnitř střev. Ale po vylezení je nádherně. Ve stínu jsme chvíli lenošili a pak šli proceduru zopakovat. Už to nebylo tak hrozný. Po oschnutí zase jedeme.

Steзка je velmi kvalitní, lehounce z kopce, jede se báječně. Ale přece jenom je tu malé mínus. Značení je sice v pořádku, ale psané malým písmem. A protože to, po čem jedeme není jediná stezka ale jeden tah z husté sítě, musíme u každého cedulovníku přibrzdit a náš směr hledat. Jinak to jde. Slunce nechtuně pálí. Na palubě mi to ukazuje 36° C. Dokud jedeme, dá se to vydržet. Při picích pauzách je na chvíli odpočinek. Jedeme otevřeným údolím, kde není ani stíneček. Scenérie kolem je úchvatná. Prudké vysoké kopce na jejichž úbočích jsou rozestě domečky a políčka, to celé propojené hadovitě se klikatícími silničkami ne zřídka na rampách, to vše na pozadí zelené vegetace. A místy pochopitelně nechybí skály.

Dig.

Co nám však trochu kazí náladu je skutečnost, že se nedaří donutit Digovo hrajítko aby přečetlo SD kartičky plné písniček určených přímo pro italské putování. Poslední týden před odjezdem jsme s Digem i Janou pečlivě vybírali správnou muziku do letních veder a teď tohle. Naštěstí jedna kartička a interní paměť funguje, tak máme aspoň něco. Řešíme, čím to asi je a vinu svalujeme na extrémní teploty. Nakonec se až po návratu domů ukázalo, že práce kvapná málo platná a my udělali zásadní chybu při nahrávání. Nezformátovali jsme kartičky do kolového hrajítka. A bylo to... ☹.

Hnk.

Zavedli jsme rytmus zastávek každých 10 kilometrů. Ve tři odpoledne už je žár neúnosný. Opět zajíždíme k řece, odpočíváme a ochlazujeme se mezi krami. Na palubě mi to ukazuje 41° C.

Tímto padá teze o případné návštěvě Maroka a jiných zemí, kde je takovéhle teplo. Zatáhlo se. Teplota slezla na příjemných 38° C a tak se vydáváme dál. A jak tak jedeme, Tomáš vyslovil přání něco vyfotit. Přestali jsme šlapat a setrvačností dojeli k 200 metrů vzdálenému odpočívadlu. Tomáš zastavil na místě. My jsme si sedli na lavičku a odpočívali. Po nějaké době vidíme Tomáše, jak vede kolo. Tento nezvyklý jev mě přinutil jít mu naproti. Jo, správně, píchnul. A pochopitelně zadní kolo. Nastala složitá operace odstrojení bagáže, vyndání kola a zjišťování škod. Je to blbý. Má úplně sjetý plášť, tedy je

pravděpodobné, že se začal sypat. Nemáme čas na blbosti a tak první den Expedice poprvé měníme plášť. Dokončili jsme to, nahodili bagáž a pokračovali v jízdě. Kromě toho, že vylezlo slunce a je zase nesnesitelně, se jede stejně. Kolem je to pořád pěkné a nebýt jedné malé zajižďky, nedělo by se nic mimořádného.

Chtělo by to pomýšlet na nocleh. Jsme na dohled od Trenta a na palubě mi čísílka říkájí, že denní kilometráž je splněna. Zajeli jsme z náspu se stezkou k řece, našli místečko k ležení, povečeřeli, vykoukali se v ledu a položili tělíchka k odpočinku. Hanka nám četla z knihy Noční Klub. Je to skvělé. Setmělo se a pokoušíme se spát. Není to jen tak. Je horko, za náspem hluk z dálnice a lezou po nás hejna mravenců. Kolem půlnoci spadlo pár kapek nestojících za zmínku. Jenomže asi půl hodiny poté začal vát takový ten nenápadný větřík, který přináší srážky. Vstali jsme a postavili čtyřmístné doupě formace „I“. Pro Tomáše je to premiéra a hned ve tmě. Je naprosto nepoužitelný. Ne, že by doupata a jejich variabilitu neznal, jezdí s námi už hodně dlouho, ale vždy si tvrdošijně vozí stan a v doupěti ještě nespál.

Dig.

To není úplně přesné. Tomáš v doupěti přece spával v sezoně 2004 s Marcelou. Pravda nikdy nestavěl žádnou formaci...

Hnk.

Zapojuju do stavby nás ostatní a zdá se, že chápou smysl toku mých myšlenek. Tak, postaveno, jdeme spát. Jen jsme dolehli začalo drobně pršet. Víc toho nevím. Dobré ráno.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Trento	44,5	75	75,6	18,7	41-20

Ráno 24.7. pondělí

Probudili jsme se před osmou. Snídáme, balíme, odjíždíme.

Bohužel je deset hodin a slunce zatraceně vysoko. Jen jsme opustili stín, je na hcípnutí. Dojeli jsme do Trenta a u nejbližšího marketu provedli nákup. Je krásné, jak se umíme prakticky okamžitě adaptovat na místní zvyklosti a to bez znalosti jazyka, který v místě vládne.

Posvačili jsme a vzhůru na cestu. Je strašně. Možná i hůř než včera. Jedeme po stezkách a snažíme se chladit ve stínech stromů. Moc to nepomáhá. Několikrát zajíždíme k řece a chladíme se vodou. Řeka je příšerně ledová. Bohužel zchlazení funuje maximálně 10 minut. A tak jedeme vedrem, Tomáš zdržuje focením, ale v rámci daného se jede dobře. Za Roverte už toho máme dost. Je 15 hodin a vedro nesnesitelné. Na palubě mi to ukazuje 42° C. Zastavujeme v hájku s přístupem k řece a lavičkami ve stínu. Vykoupali jsme se, uvařili oběd, odpočinuli si, znovu se vykoupli

a v 17.30 se vydali na další pouť. Opouštíme povodí řeky Adige a přes Mori

přejezáme do vedlejší soutěsky. Mají to tu pěkně udržované a nepěkně do kopce.

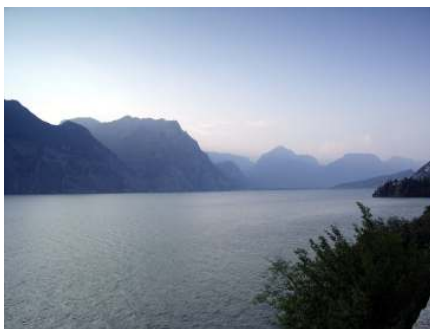
Po několika pauzách se ocitáme na opačné straně svahu

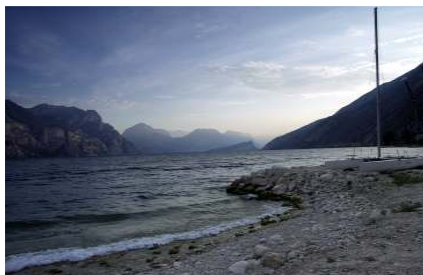
a svištíme dolů. Ještěže to nejedeme opačně. Zastavili jsme ve městečku Torbole. Tomáš uchoпил foťák a zmizel v davu promenujících se turistů.

Krátce po jeho návratu se mu bez varování zřítilo kolo na zem. Při jeho opětovém stavění na kola zjišťujeme, že zase píchnul. Po opravě a pokusech turistů s námi hovořit jedeme dál. Projeli jsme si svůj první tunel a pak druhý a třetí a galerii... A hledáme nocleh. Možností je opravdu málo.

Kemp. Po průzkumu a zjištění, že bychom měli vyhrazené místo ve stráni velké tak na jedno auto za 19 € na dvojici jedeme dál. Po pár kilometrech máme skvostné místočko. Jde o kamenitou plážičku - nástupiště pro serfaře, jachtaře a jiné vodní živelníky. Nikde žádná obsluha, žádné zákazové cedule, to je ono. Připravili jsme "I" formaci a šli se koupat.

Proti řekám, které jsme do teď používali, je jezero teplejší. Povečeřeli jsme, provedli nějaké opravy a zalezli. V noci se za kopcem začalo blýskat a zvedl se větrík a spadlo pár kapek. Dotahujeme doupě do plné verze. Má to ale háček. Do zdejšího podkladu nejde zapíchnout nic. Ani kolíky ne. Natahali jsme od mola velké sotva unesitelné kameny a místo zapichování jsme kolíky zatížili. Dig.

Moc pěkný zážitek: za svitu blesků a docela silného nárokovitého větru běháte jen spoře oděni jak šilenci po kamenité pláži a hledáte oobr šutry k zatížení kolíků kolík že jich je potřeba? Snad 14, já už nevím. Hlavně je však houbelec vidět a tak jdete po řmatu a snad i po čuchů. Jo, často i po ukropnutých prstech.

Hor.

Zalezli jsme, začalo pršet a zvedl se vítr. Cloumal s konstrukcí, ale ta odolávala. A to až do pěti hodin, dvaceti pěti minut, kdy větrná bouře skončila a už jen tak sem tam foukne. Dig.

Na noc na Lago di Garda dlouho nezapomenu. Upevnění plachty nestálo za řeč, porvyv větru byly naporsto nepravdělné s různou intenzitou a nedalo se jinak než přidržovat naše přední kola a řídítka, aby se celá stavba nezhroutila. O klidném spaní nemohla být řeč a tak jsem pospávala a při zafoukání větru se bleskově uváděla do stavu pohotovosti a držela kolo. Už aby bylo ráno... Hnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Lago di Garda	62	134	59	16	43-22

Ráno 25.7 úterý

Probudil nás pád Tomášova kola v 5.25. Ještě se bude muset hodně učit aby zvládl doupě. Dig.

Podle mě to nebylo nezvládnutím doupěte ale zanedbání postavení výztuže ze svých vlastních rukou. To je tak když někdo usnul a nehlídal kolo ☺. Hnk.

No nevadí, stejně musíme odsud zmizet. Snídáme , balíme, odjíždíme.

Mají tu stezky a mimo to vítr v příznivém směru. Kromě toho, že to nás žene skoro pětadvacítkou, prohání to po hladině serfaře. A že uměj! Zkoušejí různé obraty a pirulety a jiné figury a povětšinou jim to jde. U hradu ve vesnici Papi nás stezka vyplivla u DeSparu. Tedy doplnění zásob. Dig.

Taky jsme se rozhodli pochutnat si na melounu. Tomáš s Janou šli vybírat a pak jsme chvilku hledali správné místo na obětování tak velkého kousku. Je meloun vlastně ovoce nebo zelenina? No, každopádně místo jsme našli, správný nůž máme takže s chutí do toho.

Bohužel meloun byl strašně přezrálý a tak se většina suché dužiny hned přesunula do igelitky a skromný zbytek, který byl ještě trochu šťavnatý do našich bříšek.
Hnk.

*A jedem. Pořád podle vody bez možnosti se k ní přiblížit. Naštěstí po stezkách. Ty však asi po 20ti kilometrech končí a my musíme na silnici. V cestě máme kemp jako **prase**. A do kopce jako **svině**. Dupeme do pedálů jako **sloni**. A to tak až se Tomášovi rozpadla přehazovačka. Ten nadával jak **špaček**. Nějakou dobu jsme se s tím mořili. Mezi tím se Jana ptala na nějaké navigační podrobnosti obsluhujícího kempovníka. Ten jí sice něco poradil, ale pak nás hnál jak prašivé **psy**. Dál jedeme po silnicích. Je docela provoz a teploměr u benzínky ukazuje 39° C. To je docela příjemné. Můj teploměr, zohledňující i horko přicházející od rozpálené silnice ukazuje 42°C. Každou chvíli hledáme stín a*

sprchujeme se⁴ naší nádherně teplou vodou! Moc to teda nechladí. Sjeli jsme do městečka San Vigilio. Je čas se najíst a vlézt do vody. Oboje jsme provedli. Pak jsme se rozdělili. Na ty, kteří mají rozum a zalézají do stínu, kde v horku spí a na ty, kteří se smaží na slunci a pak to jdou dochladit do hospody. Když jsem se s Hankou probudil, chvíli trvalo, než jsme ty druhé našli.

Pak jsme se sbalili, přidali další vrstvu krému na tělo a jeli dál. Ráz cesty je pořád stejný.

Dost mě udivuje, že v té luxusnější části příjezdních letovisek nemají stezky. A nebo je to záměr, aby jim turisti necestovali a neutráceli jinde? Dojeli jsme do města Peschiera. Nic mimořádného, normální italské město. My jsme si to však zpestřili několikerým průjezdem jedné oblíbené křižovatky a míst kam turisti nezabloudí. Ale protože máme dobré navigátory dostali jsme se z toho a co víc po další vyhlídkové jízdě jsme se trefili na stezku. Má krásný nový rovný a hladký povrch a vede ve stínu pod stromy v bezprostřední blízkosti řeky, která vytéká z Lago di Garda. Hned jak to šlo jsme zastavili a vykoukali se.

Hm, je teplá a nechladí. A u cesty jim tu přezrávají špendlíky. To nemůžeme dopustit. Provedli jsme sklizeň a zase na cestu. Je to tu pěkné. Pořád po rovině s rychlostí 23 km/h a vyšší se blížíme ke splnění dnešní kilometráže. Zastavujeme u nějakého čuri muri ze zdi⁵. Je to kus trubky, která čumí ze zídky a teče z ní voda. STUDENÁ! Vlezli jsme pod ní a chladili se. Úžasný zážitek.

A jedeme dál. Teplota se tady drží na 37° C, což je docela ucházející. Hanka konečně poprvé za letošní sezónu nekňučí, že je jí zima. A jedeme a jedeme a je to. Kilometráž je splněna. Teď ještě najít nocleh. Není to jen tak. Je to tu placatý, přehledný a uspořádaný. Všude je vidět. Po dalších kilometrech máme. Dokonce i s tekoucí říčkou. A se STUDENOU vodou. Jen jsme odložili kola, okamžitě jsme se do ní naložili. Je to skvostné. Po vycachtání a ochlazení jsme připravili „I“ formaci a chystali se vařit. Přišla nějaká starší paní. Taková menší drobonká, ale velmi rázná. Ale kupodivu nás nešla vyhodit, ale popovídat si, upozornit nás na hnízdo sršňů, na ne úplnou zdravotnost vody v říčce.

Dig.

Což není tak jisté. Druhá verze je ta, že nás upozorňovala na vzácné vodní rostlinstvo nebo živočišstvo.

Hnk.

Bud' jak bud', znamenalo to, že do vody nemáme lézt. Pak se ještě pokoušela vytáhnout z nás kdo jsme, co jsme, odkud a kam jedeme. My jsme vyrozuměli, že je to tu soukromé, ale že tu můžeme zůstat. Přes veškerou snahu obou stran jsme toho víc nenamluvili.

Dig.

To by jeden nevěřil, jak je zcela vysilující domluvit se sněkým kdo si chce svými povídat a který nerozumí vám a ani vy jemu, že už si fakt nepopovídáte, protože se nedomluvíte. Říkám to srozumitelně, že jo?.

Hor.

Paní se rozloučila a odešla. Ne daleko, asi jen 200 metrů. Tam stálo auto a kolem něj čiperně poskakovali dva staříci. Pak na kolech přijeli ještě další. Aha, tak to je ta věc, na kterou se nás paní snažila upozornit. Mají tu slezinu místní staříci. Připravili jsme večeri, během čehož nám Hanka četla, snědli jsme večeri a zalezli. Dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Guito	36	217	82,8	17,9	42-22

Ráno 26.7. středa

Probudili jsme se v půl osmé. Noc byla klidná a kromě pár praštěných snů bez zážitků. Připravujeme snídaní, balíme a jedeme. Je horko. Za pár minut jsme v Guitu. No to je Itálie! Přijeli jsme po hlavní na rozbočku do pěti směrů. Jen jedna byla jednosměrná v našem směru. Do ostatních byl zakázán vjezd. Vtáhlo nás to do uliček o málo širších než osobák. Promotali jsme se ven a zvolili špatný výjezd. Naštěstí trval omyl jen kilometr. Vrátili jsme se a pak už ujížděli na Mantovu. Horko je čím dál větší. Už jsme to nevydrželi, zastavili a vletěli do náhonu zavlažovacího systému podél kterého jedeme. Dig.

No to teda nevím, co mám popisovat, mám prostě zavlažovací kanál u silnice. Pravda, bylo strašný vedro, pravda, šláhla jsem po něm už nějaký ten kilometr, pravda, vítla jsem tam jak utržená ze řetězu, pravda, blaženě jsem se v něm rozcivila. Nějaký to bařino na dně nebo možný obsažený v zpolitě v tom vedru bylo jedno. Na druhé straně mám zadarmo bařinní koupele...

Hor.

Moc to nepomáhá, ale aspoň trochu ochlazení. A jedeme dál. Pořád na Mantovu. Po patnácti kilometrech Tomáš píchnul. Samozřejmě jsme zjistili stát na ostrém slunci. Oprava se nějak nedaří. Teprve po hodině můžeme pokračovat.

Dojeli jsme do města a hned se trefili k první sérii památek. Ale není to tak zajímavé abychom se jim nějak víc věnovali.

Zajímavější je supermarket. Ten jsme našli taky rychle. Doplněno, popojeto do nedalekého parku a konzumováno a odpočíváno. Je jedna hodina. Tady ve stínu je příjemných 32° C. Nemůžeme pokračovat, mimo tuto oázu je přes 40. A tak sedíme na lavičkách v malém vnitroblokovém parčíku, Hanka nám čte a trávíme právě snědené.

Dig.

Nelen trávíme. Vyzkoušela jsem „automatické samočistící WC“. Skutečný zážitek. Proč takové milé pěkné věci nejsou častější.

Hor.

Ve tři to balíme a popojedeme k památkám s výhledem na to, že uvnitř bude chladněji. Nějaké paní sedící na lavičkách nám směsici slovanských jazyků řekly kudy dál. Projíždíme městem a je na padnutí. Už jsme na dohled od cíle a Tomáš hádejte co? Správně, píchnul. Oprava probíhá zdárně. Popojeli jsme k památce a Jana šla vyzjistit jak je to se vstupným a tak. My jsme mezi tím rozebrali Tomášovo kolo protože píchnul. Zase.

Oprava probíhá o poznání nervózněji. Jana přinesla informaci o kultuře. Moc nás nenalákali. 8 € za vstup na osobu a prohlídka 15 minut.

Tolik nedáme. Po opravě jedeme. O město dál + 4 km Tomáš píchnul. Zajeli jsme k nějakému obchodu s harampádím a začala oprava. Podařila se až na třetí pokus. Po 45ti minutách jedeme. Je horký podvečer, slunce se kloní k západu. Projíždíme nějakou dlouhou vesnicí se stezkou, na které jsou hromady retardérů. Dost mě s tím rozčilují. Nutí nás to brzdít a pak zase přidávat na provozní rychlost. Zbytečně to vysílují. Kromě toho Tomáš píchnul. Už je vzteklej. Oprava se daří až napotřetí. Hotovo, odjíždíme. Po deseti metrech má Tomáš zase prázdnou duši. Vzteky už vidí rudě, i pár kopanců kolu uštědřil. Další oprava. Musím přiznat, že se mě to už taky začíná dotýkat. Zejména to, že nám utíká čas. Kdybych sám nekontroloval postup oprav a osobně několikrát neprošel vnitřní části pláště, řekl bych, že je Tomáš Jouda a neumí ani vyměnit duši. Takhle je to i nad moje chápání. Oprava dokončena, pokračujeme v cestě. Je 19.32 a 28° C. Hruža. Slunce pomalu zapadá, teplota velmi pomalu klesá. Jedeme placatou krajinou, není tu nic zajímavého. Přijeli jsme do nějakého města. Tomáš nás pomocí GPS vede skrz až na větší křižovatku. Čtu tady, že strade Usicato per 600 m. Aha asi by to chtělo změnit směr. Mám totiž takovou zkušenost, že když Italové něco uzavrou, tak to dokonale zašpérujou a opravdu se nedá projet. Tomáš našel v mapě, že příčina uzávěry by mohl být most. Ale zkusíme to projet. Po deklarovaných 600 metrech tomu tak je. Jede tu však místňák na kole a viditelně se nehodlá vzdát přechodu přes staveniště. Držíme se ho. Stmívá se. Prokličkovali jsme mezi stavebními stroji a zamířili k železničnímu přejezdu. Že by nějaká objízďa? Aha tak ne. Místňák zatočil na železniční most. Jedu pomalu a zvědavě za ním. Ale jo, je tu dost místa pro nás i případný vlak. Přes rozrytou a štěrkem vysypanou bývalou a možná i budoucí cestou se vracíme na silnici. Najeli jsme na asfalt a začali nabírat rychlost. Najednou Tomáš vyšlápnul a naprosto odevzdaně pronesl dvě slova: Píchnul jsem. Jsme nějakých 15 kilometrů od dnešního cíle. To teda už fakt nechápu. Oprava probíhá za tmy, silného hryznání komárů při teplotě 26° C ve 21.30. Ve 22.07 jedeme dál.

Silnice tu mají pěkné, jede se dobře. A tak jedeme a jedeme a se spaním to tu vypadá blbě. Až jsme přejeli nějakou vodu a za ní objevili polní cestu. Zkusíme to. Vede k lesu. No teda k lesu, to by asi pro našince byl přehnaný výraz. Tohle je seřadiště stromů. Jsou naprosto pravidelně nasázeny ve čtvercové síti a mezi nimi je zem zoraná. Ale jinak je to tu dobré. Kryté ze všech stran, otevřené pro vzduch, který trochu proudí. Našli jsme flíček toho nejrovnějšího, co tu mají a postavili Ičko. Bez plachet. Jednak si myslím, že pršet nebude a jednak plachta Horáčkovců se musí po větrné noci u jezera řádně opravit. Vaříme večeři a na opravě se nějak podílíme všichni. Díky tomu je dílo brzy hotové. Najedli jsme se, zhodnotili proběhlý den jako naprosto praštěný a vytuhli. Dobrou s koblou...

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Gualtieri	36	287	69	16,6	44-20

Ráno 27.7. čtvrtek

Samovolně jsme se probudili po půl osmé. Kolem projel cyklista, vychází slunce teplota stoupá. Snídáme.

Procedura stejná jako jindy. Akorát Hance utekla houska. Původně jich bylo 6. A ať to počítáme z kterékoliv strany pořád je jich 5. No nic. Dojíždáme, balíme, odjíždíme. Zase je horko a k tomu fouká teplý protivítr. Dojeli jsme k 5 kilometrů vzdálenému supermarketu a doplnili sežrané. Za rohem mají čuri muri ze zdi, což pro nás přináší doplnění vody.

A jedem. Ne dlouho. Po dvou kilometrech je ideální místo na velký čtyř roh⁶. Úžasné. A teď hurá dál. Hm, tak jen kilometr. Tomáš píchnul.

Oprava trvá 30 minut. Probíráme všechny technické možnosti čím to může být. Snížíme tlak v duši a uvidíme. Jedeme. Je horko, slunce nemilosrdně pálí. Jedeme placatou otevřenou krajinou. Výborně, podjíždíme dálnici, tedy jsme se přiblížili k Reggio nell Emilia. Jo, už jsou vidět paneláky a komerční zóna. Je těsně před polednem. Dojedeme do centra a někde nakoupíme a pak to v parku ve stínu zkonzumujeme. Aha, tak ne. Tomáš píchнул. Zajíždíme k nejbližšímu stínu. A hele ono je to OBI. A protože už opravdu nevíme jak rozlousknout Tomášovu píchací záhadu, posílám holky koupit novou duši právě do OBI. Přinesly tu správnou. A než se ji povedlo Tomášovi nahnat pod plášť přinesla Hanka melouna. Velkého, červeného, chladného a výborného. Dig.

Bohužel ho byla jen půlka ale zato perfektně zralý, sladký a šťavnatý. A čekal na nás v chladicím boxu tudíž přímo božsky vychlazený. Mňam! Hnk.

Dojedly jsme ho, dokončili opravu a přejeli do centra se záměrem odpočívat u čuri muri ze sloupku. Našli jsme. A navíc je tu zvykem se válet na trávniku ve stínu stromů. Přidáváme se k místním. Pozřeli jsme nakoupené a k odpočinku nám Hanka čte. Začal se k nám hlásit takový podivný zjev. Komunikoval v angličtině a zajímali jsme ho. Asi je nejvyšší čas zmizet.

Nechali jsme se navést na výpadovku, rozloučili se s ním a rozjíždíme se. Ještě jsme nedosáhli okraje města a Tomáš píchнул. Sakra jak to!? Už teda opravdu nevím. Sundávám plášť a duši nechávám na místě a nafukuji. To je jediný způsob jak zjistit ve kterém místě vzhledem k ráfku vzniká problém. Mám to! V ráfku je špatná výstelka. Obvykle bývá gumová a jejím úkolem je chránit duši před stykem s nyply a jinými ostroty. Tahle je plastová a má ostré hrany. Ty způsobují nevysvětlitelné podélné řezy. Nahradili jsme ji několika vrstvami lepenky. Tak to jsem zvědáv jestli to tím bylo. Jedeme po SS 9. To je velmi hlavní silnice vedoucí až do Rimini. Pohybujeme se vzhledem ke krajině dost rychle, ale jako pohodovou bych jízdu neoznačil. Je tu silný provoz. Je pravda, že na nás řidiči berou ohled, ale je to nepříjemné. Zastavujeme na kraji města u DeSpáru. Doplníme.... Tak ne. Celá zóna je zrušena. To jsou přeci Taliáni! No nic. Projíždíme jedno město za druhým a jezdíme přes jejich centra, abychom si odpočinuli od provozu.

To jsou paradoxy. U nás se jezdí odpočívat od provozu mimo města, tady do centra. Je fakt, že všechna města mají obchvaty. Proto ten klid. Už se blíží večer a vjíždíme do Bologny. To je ohromná díra. Setmělo se. Žije to tu velkoměstským nočním životem. Akorát černoši jsou tu nějak divní. Shlukují se, dělají kravál, pořvávají... Něco jako cikáni u nás. Pryč odtud. Po několika okružích jsme město opravdu opustili. Sláva Tomášovu GPS! Bez něj bychom zůstali ochuzeni o průjezdy místy kam se bojí i ozbrojení Carrabinieri.

Dig.

20 km najetých skrz Bolognu nebylo zrovna z nejpříjemnějších, to je fakt. Na druhou stranu se nás několikrát sami aktivně ujali místní obyvatelé a radili kudy nejrychleji a nejlépe z města. A jako vrchol byla Tomášova odpověď na mou otázku proč jsme tolik bloudili když máme GPS. Sdělil mi, že tam nemá nahané mapy měst, protože by se mu tam už nevešly a tak jel podle svého citu. Proto jsme se neřídili podle značek, které tady v Itálii mají až za křižovatkou, my jsme totiž jeli podle Tomášova citu. Už chápu Diga když říká, že Tomáš není městský navigátor...

Hnk.

Za městem jsme našli odbočku a na ní místo na spaní. Pochopitelně pikantní. Spíme 30 metrů od drtičky na kamení. To jsem zvědáv kdy ji ráno spustěj. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Idice	43	393	106,5	17,6	40-20

Ráno 28.7. pátek

Kupodivu nás neprobudila drtička, ale nákladní auta, která tu kolem pendlují. Je 7.30.

Pomalu vstáváme, snídáme, balíme a vzhůru na cestu. Je půl deváté a strašné horko. Na palubě píšou 32° C, ale na slunci je podstatně víc. Vracíme se na SS 9 a zařazujeme se do provozu. Je to zvláštní, ale jede se dobře. Po deseti kilometrech je první zastávka. Teprve teď si uvědomujeme, jaké

je příšerné vedro. Tím jak jsme zastavili skončilo náporové vzduchové chlazení a málem se z nás kouří. Pokračujeme. Po dalších sedmi kilometrech zastavujeme u krámku. Tentokrát pultového. Všechno je krásné až na to, že nemají většinu toho, co potřebujeme.

Dig.

Nebo jinak, není to vidět, tak nelze názorně ukázat co chceme a proto odcházím jen s pečivem a pitivem.

Hnk.

Vychruplí jsme každý jednoho plechového Heinikena a jedeme dál. Kde to jde používáme stezky. Na jedné takové krásné, rovné a z kopce mají čuri muri ze sloupku.

Ve stínu zastavujeme, doplňujeme vodu do plného stavu a nějak to přišlo, že jsme si přemáchli to nejhnusnější na sebe, umyli se, vlasy prohnali šampónem, učesali se,

předchladili se a zase na cestu. V blízkém městě doplňujeme zásoby v Coop marketu. Nic mimořádného. Další zastávka bude až to na palubě ukáže 30 dosažených kilometrů. Jedeme dál po SS 9, je horko na padnutí, každých deset kilometrů zastavujeme.

Dig.

Nejhorší okamžiky jsou při zastavení na semaforech. To vzduch přestane proudit a aspoň trochu chladit a teplo sálá i od rozpáleného asfaltu. Mám pocit, že mi snad už i propaluje podrážku sandálů...

Hnk.

Tak jsme dojeli až do dalšího města. K polednímu a odpolednímu odpočinku jsme zvolili malou, asi soukromou ZOO. Zcela volně se jim tu pohybují značně oprsklá zvířata především z ptáčích říše. Našli jsme si ve stínu pod stromem u dětského koutku místo na ležení, osvěžili se a usnuli.

Bohužel jen na jedno oko. Vedle nás totiž táboří cikánská rodinka a její členové pořád pokukují po našich kolech a jejich výbavě. Podle výrazu patrně hlavy klanu to vypadá, že už má přesně spočítáno kolik za naše věci utrží na nedalekém tržišti. Kolem čtvrté se budíme a dáváme se na cestu. Pořád po hlavní. Fouká trochu proti, ale jde to vydržet. Projíždíme jedno městečko za druhým.

Jak tak jedeme, unikla mi drobnost. Někde jsem prošvihnul signál hladu a z ničeho nic mi došla energie. Nejbližší vhodné místo na zastavení je u pompézniho vjezdu k nějaké hodně starodávné vile hned u vjezdové cedule u města Cesena. Popravil jsem nutelu, ostatní taky něco sezobli a pokračujeme do města. A hledíme, jak je velkolepé.

Po krátkém odpočinku jsme město opustili a pokračovali po SS 9. Projeli jsme ještě dvě města a je tu čas odbočit. Konečně pojedeme po vedlejší. Je to neuvěřitelná úleva. Bohužel to vede k podcenění přítomnosti jednotlivých aut. Musíme si dát pozor. Zastavujeme a nad mapou, dávám instrukce Tomášovi a na mapě mu ukazuji, kudy chci jet. Není to samoúčelné. Jde o místo pro nocleh. Už jsem tudy jel a taky takhle hloupě navečer, takže vím co to je, hledat tady plácek na spaní. A jak to tak skoro vždycky je, GPS nás navedlo o silnici vedle. Tak to jsem zvědav co teď s tím. Jsme totiž v komerční zóně, všude kolem obchodáky a fabriky. Nikde ani kousek zeleně, nikde žádné zašité místo. Přesně tohle jsem nechtěl. S nápadem, že bychom se vrátili o těch 6 kilometrů, kde se asi stala chyba, holky Tomáše vypískaly. Jedeme tedy tmou nahoru. Ano, nahoru. Tady začíná stoupání na San Marino. Mám sice nouzový plán, ale není jisté, že místo, které mám na mysli ještě existuje a kromě toho je daleko a vysoko. Holky už toho mají plně cvičky. Už nemluvej a Hanka nebezpečně kličkuje. Vyjeli jsme ze zóny, ale situace se nelepší. Terén je na všechny strany skloněný a žádný plácek. Nejhorší je, že při každém náznaku plácku zastavujeme a míříme světlomety daným směrem. Po konstatování, že „zase nic“ se opět velmi těžce rozjždíme. Jsme čím dál tím zničenější. Jsem v zajetí myšlenek na to, co dělat až vyjedeme až do San Marina. Napadají mě samé absurdity. Jenomže jsou to stejně liché myšlenky, protože nahoru je to ještě spousta kilometrů a to prostě nedojedem. A tak zvolna stoupáme. Vpravo se objevila polní cesta. Hned pod silnicí upravená jako odstavné místo asi na traktor. Cesta pokračuje někam ostře dolů. Jana s Tomášem jdou na průzkum. Vracejí se a vyslovují rezimé, že dolů rozhodně ne. Dobře, zůstaneme tady. Je to sice velmi osekklé, protože jsme vidět ze všech stran, nejvíc pak ze silnice, ale na další postup už prostě nemáme. Postavili jsme ležení a pak se důkladně umyli pod našimi sprchovátky.

A po večeri upadáme do spánku. Hrozný den!

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Verucchio	40,5	499	106	18,9	42-16

Ráno 29.7. sobota

Budí nás hluk venkova. Drůbeží a skotovské zvuky z mísa ne příliš vzdáleného. Je 7 hodin. Velmi pomalu vstáváme, snídáme a já opravuji defekt svého zadního kola. Na rozdíl od Tomáše jsem normálně, obvykle a regulérně píchnul. Po ranních procedurách vyjíždíme. Směr vzhůru. Míjí nás několik band elasťáků a mizí vždy za zatáčkou. Těch je tu opravdu hodně. A kopec je velmi nakloněn. Asi tak jako nejvrchnější pasáž Ještědu. Akorát je tu dobrá silnice. Od rána je zataženo a chvilčkama poprchává. Ted' až tak, že zastavujeme pod stříškou obchodu s zbraněma. Ne tak Hanka. Minula nás a stoupá dál

Dig.

Jelikož se plazím za ostatními se slušným odstupem, nechytla jsem jejich úhybný manévry a ani je nezahlídlu při průjezdu kolem. Déšť je ale mírný a příjemně teplý tak šlapu dál.

Hnk.

Vyrážím za ní do deště. Je hnusně teplej. Nechladí, okamžitě po dopadu na cokoliv se odpařuje, pročež není co dýchat. Jako záznakem náhle přestalo. Dojel jsem Hanku a společně jsme dostoupali k autobusové zastávce. A zase začalo pršet. Zajeli jsme

pod stříšku a vyhlíželi, jestli nepojedou Horáčci. Jeli. Oba v tom největším dešti, blejskání a hromobití. Dig.

No, já jsem se zase rozjela, když přestávalo pršet. Ačkoliv, že to vydrželo jen chvíli. Pak se spustil zase cedár, blesky a hromy do baráků kolem ale to už nebylo kam se schovat, až ta zastávka. Hor.

Přijeli, zameněvovali k nám sedli si na lavičku a přestalo pršet. Dobrá, opouštíme zastávku a stoupáme dál. Je to opravdu namáhavé, ale jde to. Vždy asi tak po kilometru děláme zastávky na napití vydýchání a velmi krátkým odpočinkům. Je to opravdu hrozné a dlouhé.

A v tomto rytmu dojíždíme až k branám pevnosti. Kousek pod ní jsme zaparkovali a dobývání pozměnili na přátelskou návštěvu. Kdyby tu bránu zavřeli tak v současném stavu nemáme na to ji jakkoliv zdotat. Jdeme pěšky. Nebyt toho, že to tu turistický průmysl proměnil v kýčárnu, bylo by tu pěkně. Starší architekti a stavitelé byli machři. Ale to, co celá staletí nádherně fungovalo jako vnitřní město, stihli drobní obchodníci od osmdesátých let minulého století do dneška nádherně zničit. Dig.

Podle knižního průvodce, který si vezeme sebou je mezi obchodníčky hodně poláků a i čechů a slovaků. Hnk.

Všude jsou vysunuté markýzy a pod nimi stojany s krámama. Blyskavé cetky, plastické dětské zbraně, ne příliš zdařilé repliky historických zbraní, naprosto nevkusná trička s rádobý anglickými nápisy, alkohol, tabák. Na stejný obrázek by mi doma stačilo popojet pár stanic metrem a v Holešovicích mají totéž. Prošli jsme všemi hlavními uličkami, minuli asi tak 50 hospod a jdeme navštívit hrad.

Je nevelký a soudím, že ve své době naprosto nedobytný. Vylezli jsme po žebříku, který se v horní části omezuje jen na kramle ve zdi na nejvyšší věž.

Rozhled je úžasný. Přestože je zataženo, lze dohlédnout až k moři.

Tak jsme tu. Meta Expedice je dosažena. Na viditelné místo instalujeme Expediční náramek jako důkaz toho, že i obyčejný Pražák i nepražák se dokáže dostat až sem.

A teď hajdy domů. Dokončili jsme prohlídku hradu, vrátili se do uliček, podpořili turistický průmysl nákupem upomínkových cetek a tři piv a jdeme ke kolům. Začalo pršet. Hodně. Zastavili jsme se pod jednou z markýz a sledovali jak se rychle plní koryta odvádějící vodu ze střech a ulic. Trvalo to jen pět minut a ty části, kde vedou odvodňovače jsou pod vodou. Turistky to nesou s nelibostí. Viditelně se jim nechce vstoupit do širokých a nezářídka i hlubokých vod. U kol jsme napsali pohledy, připravili kola k jízdě a všimli si bouřkového mraku visícího kousek odtud. Ujedeme mu! Nasedli jsme a volným pádem se pustili vpřed. Letíme dolů rychlostmi kolem 50ti km/h. Víc si netroufáme. Sklon by to

dovoloval, ale je tu spousta zatáček. V jedné takové přišel poryv větru a nahnal nás na svodidla. Povedlo se to vykřýt a ustát. Jen Hanka zastavila úplně. Začíná kapat. Dojedeme na parkoviště s kohoutkami a nějak se tam schováme. Přijeli jsme k němu právě když se kapky začaly zvětšovat. U parkoviště je dětské hřiště a na něm hromada atrakcí pro děti. Také domeček se sedlovou střechou. Tak to je to místo.

Má jen jednu drobnou chybu. Střecha je z půlkulatin a netěsní. Přehodili jsme přes domeček plachtu a bylo vyřešeno. Dvnitř jsme naházeli vařiče, vercajky, konzervy, pytlíky, láhve s vodou a další propriety na vaření čtyř mohutných pokrmů. Máme hlad jako... no, Tomáši? Jako co? Jako které zírátko?... Zalezli jsme a začali vařit.

A nějak to přišlo, že Tomáš lačný míchání kolínek srazil vařič i horkým obsahem na Hanku. Poplach!! Nejbližší voda a rychle zchladit popálené místo. A pak zamatlat Panthenolem. Hanka ač lehce připálená, zdá se, funguje dál. Dig.

Tomáš mč hned začal ošetřovat s takovou urputností, že mi to přišlo až úsměvné. Po praxi s párou v autě před pár dny jsem měla při svrhlutí čusu rychlou reakci a tak nebylo popálení tak strašné. Tomáš na mč vyplácal snad půlku svého panthenolu a pořád se mi omlouval. Uklidňovala jsem ho, že to není nijak strašné a budu v pohodě. Trochu se uklidnil a začal vařit novou vodu. Hnk.

Pak už vaření probíhá bez dalších incidentů. Během konzumace uvařenosti přestalo pršet a tak jsme se přesunuli ven ke stolu a lavičím. A jak tak jíme, je najednou šest hodin. Odjeli i policajti, kteří tu nepochopitelným způsobem zastavovali a kontrolovali auta. Dnešní noc bude zde. Prozkoumali jsme sjezd kamsi dolů do přírody o kterém jsem se domníval, že bude ten nejlepší pro náš další pobyt. Byl. Sjeli jsme do udržovaného, ze všech stran krytého parčíku. Na jeho konci je nějaká budova. Vypadá to jako továrna nebo tak něco. Zdá se to být vypnuté. Jen některá okna tlumeně svítí. Postavili jsme ležení,

*probrali právě uplynulý den, opravdu bohatý na zážitky a nádherně vytušli.
Dig.*

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
parkoviště	44,5	516	17	11,1	37-19

Ráno 30.7. neděle

Probudili jsme se do slunečného a relativně chladného rána v 7.30.

Bleskově snídáme a balíme. Chceme co nejrychleji do Rimini na nějaké ty pláže. Opouštíme místo noclehu. Není to jen tak. Sem jsme sjeli z kopce, teď jsme se museli vyhrabat nahoru. Beru s Hankou nejbližší směr. Je to hodně příkré ale myslím si, že hned tam je silnice. Po urputné námaze jsme na asfaltu a ze strany údolí přijíždí banda lehkooděnců. Hned za mnou se z porostu vykulila Hanka. Rozjel jsem se směrem k parkovišti. Na jeho úrovni mě dojel peloton. Jeden z posledních se otočil k Hance a pronesl cosi italsky a na konci nádherně vyznělo slovo „škarpelíni“. Celý peloton se

rozesmál a viditelně zpomalil. Tak a jsme povýšení. Nakonec Quatro Škarpelíni nezní tak špatně. Na parkovišti jsme dotankovali vodu, umyli nádobí, použili porcelánovou díru do země⁸ a jedeme. Směr Rimini, pláže, koupání, válečí den. Nejbližších 25 kilometrů bylo z kopce a kromě semaforů, na kterých s železnou pravidelností svítila červená, nás nic nezdržovalo. Do Rimini jsme dorazili za 50 minut a zastavili u obchodu. Máme kliku, i v neděli je otevřený. Nakoupili jsme, posvačili

a volnou jízdou po pobřežní stezce vyhlíželi tu správnou pláž pro nás. Našli jsme ji. Zaparkovali jsme, což nebylo úplně jednoduché vzhledem k jemnému propadajícímu se písku, přikryli kola ležákama, vzali si s sebou nepředstavitelné množství toho nejpotřebnějšího a šli se válet a koupat a lenořit.

Během odpoledne jsme i nějaké to pivo uculi. A taky nám zase Hanka četla, a koupali jsme se a slunili. Krásné. Dig.

Nakonec jsem si to užila i já, vyložené neplážový typ – zpestřila jsem si to návštěvou místního restaurantu. Užila jsem si svého oblíbeného místa, totiž WC naštěstí s euromisou, a konečně jsem zjistila, co si mám objednat, když si činci dát „svoje“ kafe. Já su totiž náruživý kafař. A proto mám ráda hodně kafe (jako množství na jedno vypítí) a to téměř kdykoliv. Jenomže Italové mají to svoje piccolo, mini-picci římečky, a to není vic pro mne. Takže pro příště, jedné cappuccino! To nejvic odpovídá mojí potřebě. Tak jsem si to užila hned 2x, probloženo pivním mokem. No paráda. Však ti kdo mne znáji to vědí, že udržet mne na pláži je nemožné, nebo téměř nemožné. Hor.

Před osmou večer jsme to zapíchli. Místními byl oceněn náš systém vzájemného mazání.

Když jsme se přibližně zbavili písku a soli, dali se na cestu za noclehem. Pobřežní stezku zrušili a nám nezbyvá než se pohroužit do večerního hustého provozu. Jedu první. Asi musím vypadat šíleně, protože mi všichni uhýbají a nikdo si netroufá být mě jen zpomalit. Chudáci ve šlapacím autobuse se snaží kmitat nožičkami aby mi nepřekáželi. Mám s nimi soucit a tak jedu za nimi dokud situace nedovolí je normálně a klidně předjet. Je to tu nějaké zahuštěné. Auto stojí v koloně, ale uhýbají nám ke středu. Jedeme podél nich zprava. Jeden idiot se mě pokusil zamknout mezi zaparkovaná auta. Teprve když viděl, že nezastavím uhnul. Bohužel to v tom okamžiku vpravo dole nějak chruplo a ozval se plastový zvuk. Patrně jsem zachytil za nárazník parkujícího auta. Sakra! Jogurt! Mám jej v pravé pobočné kapsičce. Snad ani nechci vědět jak dopadl. Dojeli jsme k příčině zácpy. Někoho tu sejmuli na přechodu a právě když se proplétám davem čumilů ho, nebo ji, zvedají ze země a nakládají do sanitky. Za tímto místem je silnice volná. A tak jedeme tmou přes Riccione k místu, které mám vytipované od mojí poslední návštěvy. Ochladuje se a dělá se příjemně. Po nějaké době jsme na místě. Ta vinice tu není! To jsou přece Taliáni! Hledáme jiné místo. A za nedlouho se podařilo. Dnes budeme spát v olivovém sadu. Našli jsme místočko, rozbalili ležení, povečeřeli, namazali spáleniny a snažili se usnout. Bránila nám v tom jediná, avšak velmi podstatná věc. Tomáš chápal. Ale s takovou intenzitou, že se Jana zvedla a šla si lehnout jinam ... Dig.

Já byla tak ubitá sluncem na pláži, že Tomášovo chrápání jsem vůbec nezachytila. Jediné co si z noci pamatuju je, jak mi záda a ramena dávala patřičně najevo průměru sluneční v Rimini...

Hnk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Fontanone	56	561	44	18,6	37-15

Ráno 31.7. pondělí

Probudili jsme se v olivovém sadu. Je to pro nás trochu exotické. Dig.

Včerejší slunění mi obstaralo začínající opar. To jsem zvědavá zda dopadnu jako při Expedici na Slovensku. Beru preventivně paralen a doufám, že se ze mě nestane havajský domovník...

Hnk.

Po téhle noci má Horáček štěstí že žije. Nebyl dalek zabít z nepříčetnosti, že kterému mne dohnal svým chrápáním. Nakonec jsem se rozhodla ušetřit jeho pošťtovně za repatriaci do ČR...a vnoci jsem se přesunula pod jiný olivový strom ☺

Hor

Probíhají běžné ranní činnosti. Snídaně, balení, odjezd.

Vracíme se do Riccione. Snažím se nás protáhnout místním provozem a hlavně pokud to jde, stínem. Nějak jsme to včera s tím smažením se přerápli a pálí nás všechno. A jak to tak je v Itálii běžné, všude všichni překázejí, troubějí, a tváří se dotčeně, že využíváme přednosti v jízdě. Trochu jsem v jednom místě na stezce štrejchnul o nějakého kluka na kole, který z nepochopitelných důvodů jel proti nám a zastavil uprostřed stezky a čuměl jak prdel z roští. Ostatní říkali, že jsem ho dost nešetrně odhodil. Bohužel Janě do cesty. V tomto duchu jsem nás provedl skrz Rimini.

Dig.

Tam jsem všechny zdržela.svým hledáním WC. Bylo mi zle a odemčený záchod jsem marně hledala na hotelových plážích. Bylo ale bohužel ještě brzo a tak mě zachránili až veřejné záchodky na místním autobusovém nádraží. Sláva. Hnk.

Pokračuje průjezd skrz Viserbu a Viserbellu. Tady jsme jeli poněkud pomaleji, protože jsem hledal odbočku k miniaturám.

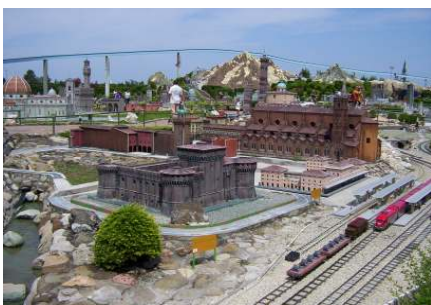

Našel jsem ji napoprvé. Odbočili jsme a přijeli k silnici č. 16. A dlouho se nemohli zařadit do provozu. Pak jsme se zas nemohli vyřadit a odbočit k parkovišti. Hrůza. Je pravda, že tady platí ne právo silnějšího, ale právo odhodlanějšího. Nicméně asi nebude to pravé být odhodlaná placka. Konečně jsme se proboujovali na velký asfaltový plac. Zaparkovali jsme a mířili k pokladnám. Vrhnul se na nás nějaký strážce a s rukama nad hlavou lamentoval a snažil se nám sdělit, ať z toho místa kde parkujeme vypadneme a přejedeme si do placené části. Pak houknul do pokladny něco ve smyslu, že ať nám nedávají vstupenky dokud nepřeparkujem. Dobrá, budeš mít co chceš! Vevlekli jsme kola i s veškerým herberkem přímo k pokladnám. Málem se vztekl. Pořád nadskakoval, něco povykoval a hnal se k nám. Pak se něco zlomilo. Povyk ustal a on celkem klidně říkal, že

Biciklette můžou parkovat kousek od místa, kam jsme zajeli poprvé. Tak to bychom měli za sebou slavnostní přivítání. Ted' pokladna. Vstup je za 16 € na osobu. Teda není to zrovna málo. A jsme vevnitř. Nemá cenu to nějak obšírněji popisovat. Mají tu skvostně vyvedeny modely toho nejlepšího co v Itálii mají.

Mezi tím vším se prohánějí modelové vláčky,

na některých modelech pracují jeřáby, jezdí auta a dokonce tu mají i reálný požár rafinérie, ke kterému upaluje hasičské auto, pak stříkají pramínky vody dokud požár neuhasne. Hance se moc líbí model horské dráhy, kde opravdu jezdí vozeček. Dig.

Spíš než vozeček je to malý angličák.

Hnk.

Pak je tu Piazza de Italia. ...

Pro Italy to bude nějak významné, protože se tu shlukují a děti nadšeně vykřikují, když se v některém z oken domů objeví nějaká figura, asi komixová. Všechno se jim to hejbe, něco z toho mluví a vyvolává se to stisknutím zvonku na tablu vedle vchodu.

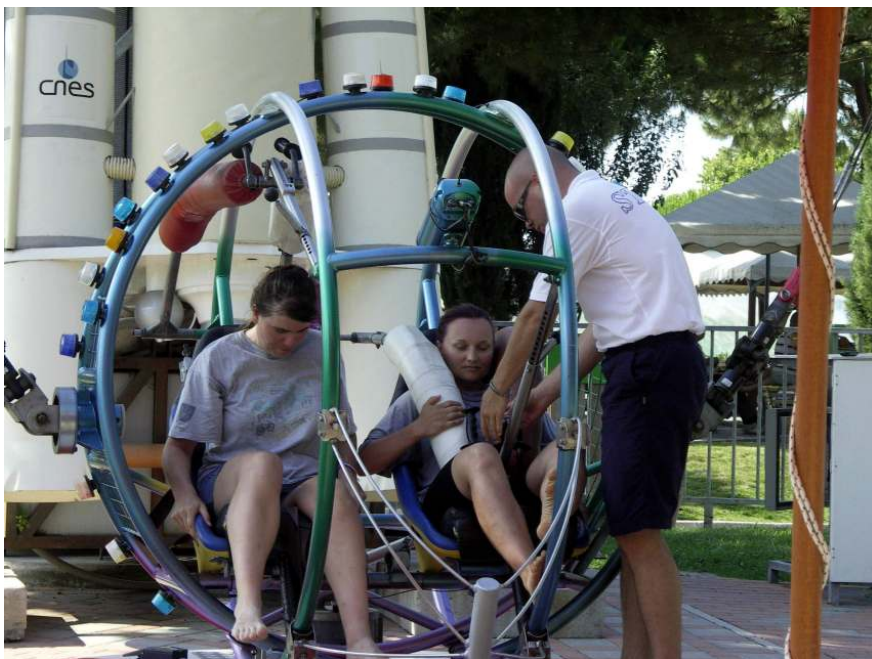
Projeli jsme se v lodi po modelu Benátek. Má to dva rozdíly proti originálu: technický – je vidět koryto ve kterém plujeme a všechno je zmenšené - a turistický – neotravujou tu davy lidí. Zajména to druhé jsme později ocenili.

Další aktivní atrakcí, kterou jsme navštívili, bylo svezení se na kládě vodním korytem. To zvlášť ocenil Tomáš, protože kláda sice pluje a houpe se a tak, ale přitom je různými mechanizmy zvedána výš a výš, aby v závěru absolvovala dvacetimetrový sjezd pod úhlem 45°. A Tomáš vyložene miluje takovéhle věci. Vid', Tomáši...

Jana s Hankou se nechaly katapultovat v kouli do výšky 30 metrů. Dig.

Bylo to bezvadný. Už dřív jsem po této atrakci pokukovala na pražské Matějské. Tam to měli ale tuším za 300 nebo 500 CZK a tady je to v ceně vstupenky. Takže není co řešit. Ještě, že Jana je pro, stejně jako já. Kluci se cukali a nechťeli a navíc je pak stejně vysvobodil váhový limit, kterým by ani jeden neprošel. Vyplnily jsme s Janou dotazník v angličtině, vzali na sebe plnou zodpovědnost a sledovali na LCD panelech záznam vystřelení předchozích turistů. Uprostřed koule je instalována malinká web kamera a zaznamenává, co se děje uvnitř „rakety“ při vystřelu. Konečně na nás došla řada, usedáme do koule, kurtují nás, smičeme se na kluky a už začíná odpočítávání. Než bys řekl švec je tu odpal a v pikosekundě jsme už a vrcholu a vzápětí letíme dolů. Při tom všem se ještě naše kosmická loď otáčí kolem dokola takže zážitků máme přehršel. Nechají nás chvilku nahoře dohoupat a pak už pomalu klesáme k startovní rampě. Vyhlížím kluky a ti nás nesledují a kecají si spolu. To je děs, my je snad vůbec nezajímáme ☺. S Janou jsme správně vysmáté a velmi spokojené, bylo to bezva. Ani dlouho neváháme a kupujeme záznam našeho letu na DVD za 8 EUR. Což na hlavu dělá 4EUR a to je skoro zadarmo. Hnk.

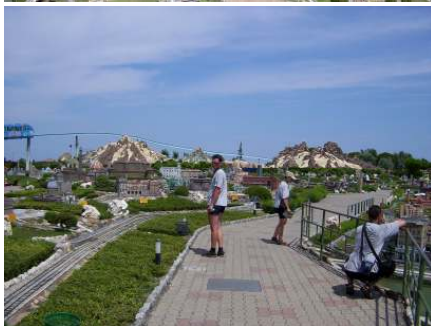
To jo, bylo to moc pěkný, asi nejlepší zážitek z celého areálu. Potvrdila jsem si, že na zábavní parky moc nejsem, ale tohle za návštěvu stálo. Užila jsem si to. Hor.

V obcerstvení jsme si dali párek v housce. Nic moc a drahej! A chodili jsme se osvěžovat pod trysku, která dělala příjemnou vodní mlhu. Celý den totiž pálí slunce a tady všechno žhne. Ti otrlejší z nás lezli do cesty tryskající vodě z okrasných fontánek. Jen si Tomáš úplně neuvědomil, jakou asi musí mít sílu čerpadla, která tyto „pramínky“ honí. Byl velmi překvapen...

Na závěr návštěvy jsme se svezli vyhlídkovým vláčkem a prohlédli si park z perspektivy vlaku jedoucího nahoře.

Jo, je to tu pěkné. Doporučuji navštívit. Je toho mnohem víc, než se nám sem vešlo. (Na tomto CD je jednak prezentace, kde jsou úplně všechny obrázky a jednak všechny obrázky jako takové použitelné třeba pro tisk. Tedy je možné si prohlédnout vše co jsme nafotili. Ale i tak je toho málo...)

Odjíždíme v půl šesté. Míříme zpět do Viserbelly, kde nakupujeme a z velké části hned konzumujeme. Vydáváme se na nejnudnější část přejezdu. Od Raveny, kterou dnes potřebujeme projet nás dělí 50 kilometrů. Pojedeme po pobřeží dokud to půjde a pak se dáme po silnici č.16. Zvlášť důrazně upozorňuju, že na ní nesmíme najet moc brzy, protože jí tady dost dlouhý kus prohlásili za dálnici. A tak jedeme a jedeme a za pár kilometrů jsme na nájezdu na dálnici. To se to pěkně daří. Ono by stačilo sledovat cedule! Že? Na nich jsou u jednotlivých šipek symboly. A písmeno „A“ s číslem v zeleném poli je symbol pro Autostradu, česky pro dálnici.

Dig.

Já teda už nevím přesně, jak se to stalo, ale vážně jsem se nechtěla dostat na dálnici. Někde mi asi utekl některý ukazatel a byli jsme na nájezdu. To je toho. Tak jsme to zase otočili a nakonec správnou silnici našli. Hor.

Pak už se držíme silnice SS 16 až do Raveny. Jedeme svižně, ale je to namáhavé. Stmívá se. Zastavujeme na předměstí a nějak to přišlo, že sedíme u stolu na předzahrádce u kavárny. A pijeme pivo. K němu nám donesli oříšky a šunkové chipsy. Skvělé. Po osvěžení jedeme tmou do centra. Mají tu pár památek a Tomáš chce nutně použít stativ k foťáku, když už ho naprosto bezúčelně táhne takovou dobu. Tak jo.

Použil jej dvakrát. Opouštíme Ravenu na S. Alberto. Podle směrovek je 12 kilometrů daleko. Někde tam to zakončíme. V městečku jsme doslova za chvíli. Celou dobu upalujem, jako kdybychom něco ukradli. Projeli jsme a koukáme kam to loupnout. Máme! Místo na spaní bude dnes ve vinici. Zajíždíme mezi řádky, rozbalujeme ležení, krátká večere a konec. Dig.

Tady teda bylo dost těžký našt spaní, ale ta vinice se tak krásně nabízela... Asi jediný použitelný místo za poslední hodinu. No neberte to. Jen škoda, že to vino nešlo jíst. Hor.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
S.Alberto	40,5	654	93,3	19,4	42-20

Ráno 1.8. úterý

Probudili jsme se před osmou. Jsme nějak rozlámaní, přesto zahajujeme ranní činnosti. Odjezd je poznamenán naprosto nečekaným a nemilým příjezdem traktoru s nějakou přívěsnou potvorou. Padáme na silnici a vzhůru na S. Antonino. Jede se nějak divně. Trochu pofukuje vítr, ale držíme slušnou rychlost. Dojeli jsme na křižovatku a o 160° se otočili. Takhle nějak křižují jachtaři proti větru. Za pár kilometrů jsme ve městě. Nakoupili jsme, v centru u kašny to spořádali, u multikulturního centra přepadli čuri muri ze sloupku, doplnili vodu, očistili se a jeli dál. A jak známo kompromis rodí kompromis a změna předchází změnu, došlo na kompromisní změnu trasy. Co nás k tom vedlo: Včera jsme měli ulehnout ke spánku u Anity. Bohužel se ukázalo, že mezi S. Albertem a Anitou není most. Zato je tam široký smrdutý kanál. Proto první změna a příjezd do S. Antonina. A dnes nám mapa prozradila, že není nutné se přibližovat k Ferrare, ale jde se prosmýknout přes Anitu kolem laguny na Chomaccio. A tak jsme také udělali. Má to ovšem háček. Tato legrace nás přijde na mnoho ztracených kilometrů. Teprve po příjezdu do

Anity, dnešního "bodu 0" mi na palubě svítí 28 kilometrů. Takže jsme nalítali skoro třicet a nedojeli nikam. To jsme dobrý, to jsme dobrý! A aby to nebylo málo, vítr zesílil a stočil se tak, že nám šel z deseti minut. Jeho rychlost odhaduji na 30 km/h. Jede se úplně blbě.
Dig.

Blbě je celkem nepřesné vyjádření. Jede se příšerně! Obloha je zatažená tmavými mraky a všude kolem nás rovina, takže vítr má obrovskou sílu. A my se jen stěží udržíme na kole.

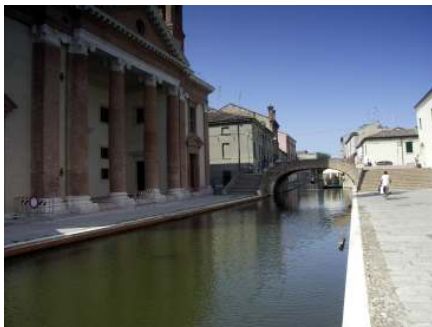
Dig je pěkný kousek před námi a s Janou si říkáme, že musíme dojet aspoň k tomu obydlí kde se třeba schováme, pak k lesíku a tak dál a dál. Dig ale nikde nezastavuje a neúnavně pokračuje skrz nepřízeň počasí. Pokud někdo viděl film Twister tak něčím velmi podobným jsme se právě probojovávali. Rozhoduji se, že musím dojet stůj co stůj Diga a upozornit ho, že v tomhle dál jet nemůžeme. Když se mi to konečně podařilo, dozvídám se, že musíme dojet do města, protože tady se není kde schovat před blížícím se řáděním živlá.
Hnk.

Ano, ano, je to strašný, co snádna ten vítr provedl. Nasraté unavené komando, kde stačí už jen škrtnout a někdo vybuchne. „Naštěstí“ však z nás vysál i veškerou energii, takže jen jako zombici slápnem dál, tak nějak setrvačností, tak nějak ze zvyku. Mne tenhle úsek úplně oddělal kolena, který mne ode dneška začíná zlobit, ale to v tuhle chvíli ještě nevím.
Hor.

Do města jsme dojeli úplně vyřízeni a já značně nasrán, protože ten výkvět zdejší inteligence zrušil most a tím přímý přístup do města z našeho směru. Kretění! Stálo nás to dalších 5 kilometrů objezdu se silným protivětrem. To už je za dnešek 33! Ve městě jsme po krátkém bloudění našli obchodák, kde mi Hanka koupila oblíbenou pipinku⁹. Dig.

V okamžiku, kdy jsem grilovaná kuřata zahlédla v obchůdku bylo mi jasné, že Digovi musím jedno donést. Trochu mi dalo práci je nabrat, bylo velmi vypečený a rozpadalo se. Taký se mi nezdálo, že to tady mají pojaté jako samoobsluha ale bylo tomu skutečně tak. Žádný italský prodáváč si mě nevšímal...
Hnk.

A na lavičích a stole u benzínky jsme to zbodli. A kromě jmenovaného ještě meloun a další. Prostě hody. Jenom mě znervózňuje vítr a hřmění. Nechce se mi z města dokud se bouřka nepřezene. Tady aspoň je kam se schovat. Po dokončení hodů odjíždí Tomáš fotit, nalákán Hančiným čtením ze zdejšího průvodce.

My odpočíváme a pospáváme. Je tu nějak rychle. Nebo že bych byl usnul? V každém případě odjíždíme. Na věži asi kostela, či co to je, odbíjejí 18 hodin. Vítr zeslábl, jede se o poznání lépe. Neděje se nic co by stálo za záznam. Jedeme a jedeme, kilometry přibývají, vítr zesílil. Tak to už nemáme. Máme sice najeto hodně, ale do dálky jen 60. To je tím ranním kličkováním. Zastavili jsme úplně udrnění na sjezdu k zavlažovacímu kanálu. Už 10 kilometrů hledáme nocleh. A mě napadlo něco velmi ošklivého. Zapíchnem to tady. Sjeli jsme ze silnice, zastavili a jali se podnikat průzkum. Je to dobrý. Cesta podél kanálu nikam nevede a je málo používaná. Jo. Akorát, že z místa, kde není nic, přijíždí auto! To snad není pravda. Takže to platí i v Itálii. Takové to, že jakmile zastavíme na tom nejnemožnějším místě, zaručeně tudy pojede auto a to i v případě, že by mělo být jediné v daném roce. Když odjelo, popojeli jsme asi 500 metrů a rozbilili ležení. Povečeřeli jsme,

Hanka nám četla a obzor křižují blesky. Tu a tam slyšíme i hřmění. Ale vypadá to, že nás obě bouřky minou. Z ničeho nic začal soustředěný útok komárů. Dělalí jak pominutí. Z toho usuzuji, že nás děšť nemine. Dotahujeme ležení do doupěte formace „I“, zahajujeme chemickou válku s hmyzem a zaležáme. Je strašný horko. K ránu opravdu

sprchlo. Docela dost. Ale neochladilo se a komáři zopakovali útok a to nebývalou silou.

Dig.

Tady jsem zjistila, že ůff na zdejší komáři opravdu nefunguje. Na italský komáři jedně italský smrad. Jeden, co alespoň na chvíli zastavoval tu komáří hordu, byl italský sakrajt Autan. Měl ho Horáček, kluk zlatá.

Hor.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Ariano Ferrarese	31	738	84	18,1	37-19

Ráno 2.8. středa

Vstáváme v půl osmé. Ráno je jako každé jiné. Vylézá slunce a v doupěti rychle roste teplota.

Odhodili jsme plachty a začínají obvyklé ranní procedury. A odjždíme. Je třičtvrtě na deset. Slunce se schovalo za opar. Ne tak vítr. Pořád fouká proti. Jede se trochu hůř než obvykle, ale jde to. Po 15ti kilometrech zastavujeme v Adrii na nákup a sežrání koupeného.

A jedeme dál. Projíždíme jednu díru za druhou, až jsme se dostali na hlavní. To je ta, které se snažíme již třetí den vyhýbat. Je strašná. Jedou po ní snad úplně všichni a navíc rychle. Naštěstí tohle nadělení opouštíme po 4 kilometrech a míříme k moři. Celou dobu fouká silný protivítr. Měřením jízdu po větru jsme zjistili, že má rychlost kolem 25 km/h. Jsme docela udření. Po nějaké době přijíždíme k letovisku a naprosto neomylně zatáčíme na pláž. A máme kliku, trefili jsme kus moře bez „life guard servis“ tedy jsme každému ukradení. Je smutné, že je pod mrakem a že fouká. Tady ještě víc. Má to ten

následek, že jsou pěkné vlny a vedle je vyvěšen červený prapor. Jdu s Tomášem trochu poškádlit vlnobití.

Tak ano, má to opravdu sílu. Ale pokud se chováme ke hřmící vodě vstřícně, tak je s ní legrace. Proskakujeme vlny, vozíme se po nich, necháváme se volně unášet a tak. Voda je úžasně teplá. Holky s námi nesdílejí radost z pohybu v živlu.

Dig.

Já bych klidně a velmi ráda sdílela, bohužel mé tělo bylo proti ☹.

Hnk.

Já jsem tu měla krizi, ne středního věku, ale asi nějakou fyzickou a psychickou či co, no byla jsem otrávená a určitě i otravná, čert mě vem. Ale nějak jsem se na tu pláž dovlekla a tam jsem upadla do pisku a letargie. Bylo mi úplně ukradený moře a tak se kluci pěkně čvachtali. Nakonec jsem se nějak na sebe navztekla a přesunula jsem se k nejbližšímu bistra, což mne zachránilo od konečné fáze deprese (tu u sebe neznám a netoužila jsem ji ani poznat). A protože obsluha byl pěkný milý

chřapí, hned mi bylo líp. A k tomu mo je řafičko, teda pardon, mo je řapučino... a už zase svítilo slunce a šumělo moře a vůbec bylo nádhernou docela řezky.
Hor.

Když jsme s Tomášem ukončili hrátky s vodou, začal jsme se zajímat, kde by se daly složit kosti. Jdu to s Hankou omrknout. Opustili jsme pláž i letovisko a udělali si dlouhou procházku mezi poličky, kanály a všelijak různé rozbujelou vegetací. Vše marné. Viděli jsme spoustu zajímavého. Třeba pole s melounama. Nebo erotickou scénu v uzavřeném vozidle, ale místo na spaní žádné. Vrátili jsme se na pláž. Tomáš právě opouští vodu. Prý tam byl od doby co jsme odešli. To je cca 70 minut. A ještě se nerozpustil? No nic, pojedeme směrem k hlavní a něco najdeme. Ještě jsme koupili melouna. Takového drobečka. Byl nejmenší a hrozně roztomilý. Vážil 8 kg. Naložil jsem ho k sobě a jedeme. Po nějaké době jsme našli místo na spaní. Zalezli jsme za kukuřici a poprvé nastavili "Íčko", ale dvě samostatná ležení. Terén tomu tak chtěl. Povečeřeli jsme, dali si onoho osmi kilového drobečka a Hanka nám četla.

Nebýt toho otravného větru, byl by to krásný romantický večer. Se soumrakem jsme to rozpustili a uvedli se do klidu a odpočinku. Ne tak discofilové v discofilii nedaleko od nás. Spustili rambajs a písne typu "More". A nějak mám dojem, že pořád hrají dokola tři skladby. Je to šílený. Do kolika jim to asi vydrží? Á, malá změna. Hrají jiné tři a do toho někdo polyká mikrofon a příšerně u toho řve. Jazyk nelze identifikovat. Už to nemůže být horší. Omyl. Začíná pršet. Bleskově dotahujeme ležení na doupata. Jde to mizerně. Naštěstí tam nahoře počkali až to doděláme a pak to spustili. To byl rachot. A té vody! Pak se trochu uklidnili a začali pro změnu foukat. Vítr podobírá plachty a snaží se vyrvat kolíky ze země. U nás se mu to povedlo. Ale déšť nestihl zareagovat, takže jsem je vrátil zpátky bez toho, že bychom namokli. A takhle nás sprchovali a zase fénovali a to všechno za zvuků příšerné diskotéky. Naši předkové říkali, že zvyknout se dá i na šibenici. A tak upadáme do komatu.
Dig.

A do toho všeho se opět začíná ozyvat můj ret. Chvilku mám pocit, že mi asi praskne. Snažím se chladit pusu a beru alespoň Paralen na snížení vnitřní teploty. Snad se mě ráno Dig nelekně.
Hnk.

My s Horáčkem jsme zase mudrovali nad tím, jaké to bude ráno krásné blátíčko a jak se nám ráno po něm pěkně poleze ven ☺.
Hor.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Soto Marino	34	801	62	17,7	34-21

Ráno 3.8. čtvrtek

Přišli jsme k sobě v osm. Hanka má neskutečným způsobem nateklý dolní ret. Prý ji to velmi bolí. Provádíme ranní opatření a odjíždíme. Pochopitelně si z nás počasí dělá legraci. Nejdříve vylezlo slunce a začalo nemilosrdně páliť. Krátce na to začalo k tomu pršet.

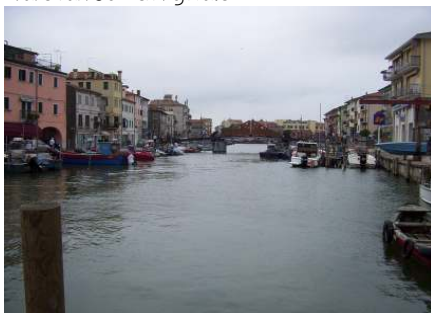

Když jsem zaprotestoval, že ještě nemám sbalenou karimatku, déšť ustal. Zato zalezlo slunce a prošly dva poryvy větru. Jen jsem dobalil karimatku a uklidil ji, začalo zase kapat. Dokončil jsem balení a úklid ležáku a začalo nanovo. Jsme ve stádiu odjezdu. Doplahočili jsme se na silnici a přestalo. A jedeme. Za 5 kilometrů je město, kde zastavujeme na nákup. Slunce zatím slabě hřeje a neprší. Brzy bychom měli dojet k trajektu. Ano, je tomu tak. Jen jsme udělali cvičné kolečko městem a trajekt máme.

Dig.

Ale že jsme to městečko pěkně prošli, co? Nebýt toho festivalu nebo natáčení či co to tam prováděť, tak jsme nešli toliká vlnkami, mosty a můstky, lávkami, neotáčeli se ve slepých koncích a neprošli tou neúžasnější a nejobožejší částí města – starým přístavištěm. Jak tam to smrdělo. A ty tváře. Jak od Hemingwaye.

Hor.

Jana obstarala jízdenky a informace jak to tady vlastně je. Tak skutečně pojedeme třemi trajekty. Tímto, u kterého stojíme, ostatní dále autobusem, my na kolech na další trajekt a takhle až do Venecia (čti Benátky). Lod' přípluje za pár minut. Pořád fouká silný vítr. Jana pojede něčím podobným prvně v životě. A jak známo, není třeba nepřítel, stačí kamarádi. A tak jí s přemírou detailů vyprávíme jak se před léty potopila Estonia, jak s lodí silně houpe boční vítr, připomněli jí film Dokonalá bouře, Zkáza Britaniku a nezapomněli zdůraznit, že stačí aby se pohnula část nákladu a je vymalováno.

Přijela lod'. Nic moc. Na Vltavě jezděj větší. Pustili nás tam, ukázali místo kam zaparkovat a pak jsme si našli místo k sezení. Jsou jich tu čtyři řady sedadel po čtyřech. Lod' se rozjela. Škodolibě jsem se Jany zeptal, jestli má přivázané kolo, aby se nemohla hnout část nákladu... No shrneme to. Je to jako jet větším autobusem. Pokud jsou nějaké vlny, zadrncá to, jinak se to ani nehne. V klidu jsme přistáli na ostrově se dvěma městy. Tohle je Pelestrina. Hned začaly najíždět autobusy. Tak tohle mají dobře zmáklý. Rozjíždíme se. Pochopitelně proti větru. Celý ostrov je přibližně 200 metrů široký a 9 kilometrů dlouhý. Jedeme částečně schováni za ochrannou hrází. Vlevo máme domky se zahrádkami. To by mě zajímalo, z čeho ti lidé tady žijí. Ostatní říkají, že je živí moře. Dost by mě zajímalo jak. Zastavili jsme na svačinku. Je pod mrakem silně fouká. Teplota 22°C. Docela nás to vysiluje. Jedeme dál. Za pár okamžiků jsme ve druhém městě. Najít přístaviště trajektu není žádný problém. Právě přijíždí. Je jiný než předcházející. Tenhle vozí auta. Lod' přistála a spustila rampu. Z plošiny vyjely dva autobusy a spousta aut. Tak to je síla. Zajíždíme dovnitř a posádka nám ukazuje kam patří kola. Zaparkovali jsme

a šli do nástavby pro cestující. A zase jsme kousek pluli. Jana se tváří netečně. Už ji nedokážeme různými vtípkami nijak destabilizovat. Cesta je tentokrát krátká. Jsme na ostrově s velkým městem Lido.

Celé souostroví dříve bylo mnoho ostrůvků s pevnostmi chránícími Benátky před nevitánými návštěvníky. Později byly propojeny zasypáním a nyní slouží zase jako ochrana Benátek. Tentokrát před přílivovými vlnami a bouřemi ženoucími se z moře. V Lido chvíli trvá, než najdeme správné molo.

Jde o to, že přívozů je tu spousta a odjíždějí zhruba každých 5 minut. Potíž je v tom, že s kolama můžeme jen na Piazza Roma, kde je mnoho parkovišť, bus terminál a bike parking. Tedy hledáme trajekt pro auta. Ten je na konci přístavu a připraven k odplutí. Najíždíme na něj. Zastavuje nás chlapík v bílé košili, tmavých kalhotách a tenké kravatě. Chce lístky. Bylo mu divné, že jsme přijeli z míst, kde není pokladna. Jana mu podala paklík toho, co nám dali na začátku. Chlap to vzal, prozkoumal a něco začal, že ne. Naštěstí nebyl problém přepnout ho do Angličtiny. Pak nám dvakrát přeríkal svůj monolog a my pochopili, že je chyba v lístkách pro kola. Prý byly jen na první loď. Nějak tomu nerozumím. Bud' z nás tahá peníze navíc, nebo prostřední trajekt byl na černo. Posílá nás ke kase. Máme na to 5 minut. Velmi rychle jedeme ukázaným směrem. Jana chvilku vyjednává a pak letíme zpátky na loď. Zastavili jsme u chlapíka. Tentokrát je spokojen. Parkujeme kola a utíkáme před větrem a chladem do klimatizované nástavby s barem. Jana ještě pro úplnost svých prvních setkání s trajekty odchází najít WC. Podle jasů ve tváři při jejím návratu byla úspěšná.

Dig.

Náhodou to bylo docela dobrodružné. Nemořla jsem ho najít. Když jsem prošla obytnou částí od šnora dolů, napadlo mne jako poslední možnost vzít to od nákladní paluby a tudíž zvenku od aut ... a to byla ta správná volba. To byla sakra úleva. A tak můj blažený výraz vydržel až zpátky kýmým drahným kolegům.

Hör.

Cesta příjemně pokračuje. Obeplouváme skoro celé Benátky. Pokud takhle působily na kupce a námořníky v době jejich slávy, muselo to být opravdu něco.

Dnes s okázalou nádherou města jen prudce kontrastuje Ocelové město za zálivem. A jak je dnes zataženo, působí opravdu depresivně.

Přistáli jsme u mola. Začíná pršet. Je tu nějaká supermoderní budova s rozsáhlým podloubím a průchody. Zajíždíme tam.

To je to místo, kde se převlékneme do slušňáckého a upravíme se, aby před náma nezdřhli všichni turisté. Provedli jsme. Pořád prší. Takže půjdeme v teplejším a v šušňákách. Sedíme na rantlu obrovského květináče, svačíme a čekáme až se vyčásí. Tady jsme i za větrem. Vzadu za průchodem přistál přívoz. Nic mimořádného. Během doby co tu jsme jich přijelo nejmíň 10. Z tohohle ale vystoupila početná skupina přímouhlých Italů. A hlavně tlustých a prdelatých Italek. Všichni příšerně řvou a vrhají se ke kolům. Obsypávají je ze všech stran a nenápadně se je snaží odstrkat mimo kryté místo. V tomto bodě si zle naběhly. S naším zabrzděným herberkem se jim nepodařilo ani hnout. Tak se aspoň vecpaly mezi ně a všelijak se po nich povalují. Hanka nese s velkou nelibostí, která se jedna z matrón opírá předloktím o její zrcátko. Sbohem pracné nastavení. I moje zrcátko jedna z příšer přenastavila. Tomáš mezi ně vletěl s láhví a burácivým sorry, a velmi výmluvně a s razancí buldozeru rozrazil dav a zarval láhev do rámového držáku. Italy to rozhodilo. Bohužel jen na krátko. A řvou a řvou. Prý temperamentní národ. Hovno temperamentní, hluchý jsou! Připlula další loď a zbytek skupiny. Hluk vzrostl. Naštěstí se celý houf dal do pohybu a odsunul se někam za roh. Pomalu přestává pršet. Oteplilo se a tak vyjíždíme zaparkovat na Piazza Roma. Tam jsme za chvíli. Našli jsme místo na parkování, lehce si odložili z důvodu horka a s malým protidešňovým opářením vyrazili mezi turisty. Mají to tu pěkné, i když plné lidí. Procházíme se tak dlouho (s návštěvou WC za 1 €)...

Dig.

Záchodky byly umístěné pod jedním mostem a obklopeny turisty. Jedno EUR je cena skutku děsivá, ale když se chce tak se chce a nedá se nic dělat a navštěvujeme snad všichni.

Hnk.,

... až jsme na Piazza S. Marco. A hned mě rozčílili. Místo prostorného náměstí s Dožecím palácem v čele je celý prostor uzavřen a chystá se zde koncert. Patrně půjde o nějakou mega akci. Připraveno je asi 1000 židlí v mnoha řadách. Ani nejde fotit. Obcházíme náměstí podlouhým a Tomáš začal zmírat touhou jít se podívat na věž. Na věž? Tomáš? Se svými závratěmi? Já vím, proti Eifelovce, kde byl vloni tohle nestojí za řeč. Ale přesto mě překvapuje. Nikomu jinému se tam však nechce. Představa dlouhé fronty a asi milionu schodů... Tomáš trvá na svém. Dobrá, rozdělíme se. Tomáš na věž, my rozumní někam očumovat a za hodinu se sejdeme tady. A vyrazili jsme. Ideme na nábřeží a Janu to pořád táhlo do bočních malých uliček. Hanka tvrdí, že se nutně potřebuje nechat přepadnout a ty ostatní věci. Jana má však jiný, lepší záměr. Chce obchůdek s jídlem. Což není špatný nápad.

Dig.

Ano, idlo bylo tašky dobrý důvod opustit „slavni“ turistickou třídu. Ale já chtěla mimo ty davy prolézt ty uličky, které vedly kamsi za roh do ztracena, do neznáma, no prostě nějaký vzrušo.

Hor.

Došli jsme na malé náměstíčko kryté ze všech stran. Je tu houf hrajících si dětí. Nejspíš místních.

Dig.

Mezi jejich hlavní atrakce spadá i honička na dětských kolech. Je tu jeden klučina, který má pád snad každých pár minut, vždy se ale zvedá a hned pokračuje dál. Digovi se hned líbí jako možný člen Hells za 10 let ☺.

Hnk.

Také nějací dospělí a hlavně lavičky. Sedli jsme si a sledovali cvrkot. Je to tu jak v cikánském lágru. Zase řev a rámus, všichni všude, prostě nepřehledno. Za chvíli toho máme tak akorát a tak se vydáváme dál. Šmejdíme tak dlouho, až máme jídelní krámek. Dali jsme si cosi na bázi pizzy. Mají to moc dobré.

Dig.

Já jsem ještě zakoupila ledovou tříšť s příchutí umělého citronu a snažím se chladit svůj příšerně oteklý pysk... Hnk.

A je tak akorát čas jít pro Tomáše. Na místě srazu jsme o 5 minut později. Tomáš prý začal být nervózní. Společně jsme obkroužili zbytek náměstí a vydali se hledat Most zlatníků. Není to jen tak. Máme sice mapu města, ale samozřejmě na kolech. A to byste nevěřili kolik je tu slepých uliček vedoucích do vody.

Pravda, mají to tu značené, ale Jana pronesla tezi o tom, že značení je pro turisty, tedy nikdy přímo, ale po všech čertech. Má pravdu. Most jsme našli. No, nic moc. Jediný zážitek máme z toho, jak Tomáš upustil krytku objektivu do Grand kanalle. Ostatní tam házou mince pro štěstí, Tomáš části foťáku.

A je na čase vrátit se ke kolům. No to je vopruz! Jak jsem říkal, značení ano, přímý směr nikoliv. A tak jsme se našli po půl hodině na nádraží. Ted' už to půjde. Tedy poté, co holky navštíví WC.

Opravdu je to už jen kousek. Je tma, kolem je spousta barevných světýlek a snad tisíce hospůdek. A to i v nejdlejších uličkách. A jsme tu. Připravujeme se na jízdu.

(Nemusím doufám podotýkat že fotek je mnohem víc a to, víte kde...)

Vítr se utiřil, provoz zeslábl. Jedeme přes 5 kilometrů dlouhý most. Pro Tomáše další zážitek. Mířím neomylně ze souměstí ven. Pamatuju si to. Jenom narostl provoz. U nás by se řeklo stupeň 4. Nejvíc mě serou protijedoucí, kteří si nutně potřebují na nás posvítit dálkověma. To bych je roztrh. Na oplátku jim já posílám ostrý kužel se svého světelného děla. A to je seřizené tak, že míří přímo do kabin. Je to výsledek nešetřného zacházení při dopravě kol autem, protože před naložením bylo vše seřizeno správně. Díky této nesrovnalosti však protijedoucí rychle chápou. Dig.

Most byl opět zážitek. Dig to mastil jako by mu u prdele hořela koudel a jeho tempu prostě nešlo stačit. Podle Digova tempa jsem usoudila, že tady asi nemáme co dělat a že bychom měli co nejdříve z mostu zmizet. Tak jsem teda taky hákovala, co to šlo, i když bych se normálně přeci jen víc kochala. Ještě že máme horský kola, protože kvalita povrchu nebyla zrovna skvělá a při té rychlosti prostě všechno musím projet. I tak jsem ale stihla zaregistrovat tu krásu kolem, blížící se světýlka pobřeží a jinak tma tmoucí kolem. Vždyť jsme jeli přes moře. Hor.

Chceme už zalést. Pořád ale není kam. I jsme se rozhodovali, jestli porušíť domovní svobodu a přestřpnout drát zajišťující vrata na cestě, která vede k lesu. Ale neudělali jsme to. Po dalších kilometrech máme malou odbočku vpravo a po ní ještě kus a máme. Rovnou stavíme doupě formace „I“ Bez plachet. Povečeřeli jsme a zcela vysileni chcípli. V noci pochopitelně přišla bouřka. Takže jsme vystartovali, dotáhli doupata a za rachotu kapek a cloumání větru plachtami opět velmi rychle usnuli. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Jesolo	31	862	61,5	17	37-13

Ráno 4.8. pátek

Probudil jsem se v devět a vylil asi tak padesátilitrový lavor, který se nad námi vytvořil a protože ostatní spějí, taky odpočívám. V deset začíná život. Než jsme se vykolíbili, bylo půl dvanácté. Po cestě v naší bezprostřední blízkosti projelo velmi pomalu několik aut. Vylezlo slunce, odjíždíme. Přijíždíme na hlavní a kupodivu je tu menší provoz než včera večer. Je to tu nějak divně zařízené. Dalších 11 kilometrů se nic neděje a tak zajíždíme k Bille na denní nákup. V dalším městě v parku na lavičce jsme to zase zkonsumovali. Krátce před odjezdem začalo nejdříve kapat a poté regulérně pršet. Teprve potom se zatáhlo. Já tomu italskému počasí prostě nerozumím. Oblékli jsme si poprvé na Expedici pláštěnky

a jeli dál. Pozitivní na tom je, že přestalo foukat. Nevýhoda modelu, který mám právě na sobě je, že neumožňuje pohled zpět přes zrcátko. Je poněkud široký a plandá. Takže na místě zrcátka mám jen modré kolečko. Aha, zapomněl jsem, pláštěnka je modrá. A tak

jedeme deštěm, a máme první zdravotní problémy. Jana má potíže s kolenem. To je dost blbý. Ale díky tomu se ukázalo, že se vlastně až do teď' flákala. Protože jestli to teď' táhne jen jednou nohou a rychlost přesunu proti minulým dnům neklesla... ☺ Dig.

Ono mne kolínko tak nějak upozorňovalo, že něco není OK od toho ufičeného dne před Benátkami. A vlastně až teď začínáme zase stoupat a to se mi moc nelíbí. Musí na jednou zase mačkat. Tak vněm začíná bopat a dlobat a bolet, parchant jeden. Hor.

Krajina kolem je šedivá, mokrá a placatá. Asi ve stokilometrové vzdálenosti jsou vidět štíty Alp. Tam jedeme. Vypadají nádherně a zároveň hrůzostrašně. Každých deset kilometrů zastavujeme na krátký odpočinek.

Kupodivu se jede docela dobře. Projíždíme jednu vesnici za druhou a pod jejich názvy se objevily slovinské překlady. Neklamná známka blízkosti hranic se Slovinskem. Tam ale nechcem. Držíme se svého. Podle směrovek jsme 14 kilometrů od poslední atrakce letošní Expedice města Udine a jeho vyhlášené pizzerie. Přestalo pršet, teplota se stabilizovala na 20°C, převlékli jsme se zase do normálního. Má to jen jednu nevýhodu. Došla mi energie. Nejdříve jsem tomu nevěnoval pozornost, ale najednou jsem se uvnitř rozklepal a udržet kolo na silnici je pro mě prakticky neřešitelný problém. Zastavujeme a cpeme do mě hroznový cukr. Dig.

A taky tam padla do našich prázdných žaludečků želvička z marcipánu, co už ji pěkně dlouho vozím v rámovce pro podobné případy jako je teď.

Byla trochu tvrdší než bylo zdravé a tak na její rozpůlení bylo třeba vyndat pilkovitý nůž a prkénko a žižlat a žižlat. A pak si nevyломit zub ale po zvláčení byla mňam, mňam... Hnk.

Za pár minut jsem schopen pokračovat. Vykouklo podvečerní slunce. Pohled na Alpy je úchvatný. Bohužel po sedmi kilometrech mi zase došla energie. Nechce se mi víc jíst, protože se moc těším na věéélikou moc dobrou pizzu. Tentokrát to spravily věnečky. A jedem. Rychlost přejezdu se ustálila na 21 km/h. Do Udine přijíždíme ve 20.15.

Zvolňujeme a já lovím v paměti, kudy k vysněnému lokálu. Celou dobu máme správný směr, některá místa poznávám. Potíž je v tom, že předešlé návštěvy tohoto města proběhly za světla. Ted' je šero a tma. Velmi váhavě, ale přesně se blížíme k cíli. Ale co to? Jsme na výpadovce z města. Sice na správné, ale pizzerii jsme někde minuli. No co se dá dělat. Zajedeme zpět do města do jiného podniku a najíme se tam. Provedli jsme obrát a vrátili se na křižovatku. A hele, tady to je! Našli jsme, sláva! Radost mi kalí jen malá drobnost. Mají zavřeno. Ach jo. Tak jsem se těšil... Zajíždíme do centra a hledáme tak dlouho, až jsme našli. Zaparkovali jsme, zkulturnili a snažili se zapadnout do zdejšího dění. No tohle kdyby se dělo v české hospodě, tak by, vymrštěn hosty, letěl pingl, za ním kuchař a po nich majitel. Obsluha pomalá, i když příjemná. Nebo spíš příjemný. Věnoval se nám hoch, který se nám pokusil přeložit jídelní lístek nejdříve do angličtiny a pak do pro nás srozumitelnější Slovinštiny. Dali jsme si pivo a něco s masem. Pivo měli docela dobré. Ale to maso... V případě mě a Tomáše šlo o plátek uzeného na grilu. Pravda, přes celý talíř, ale pořád jen plátek. K tomu hořčice a křen. Dobré. Ale ztraceně málo.

Hanka má pečené dvě kolečka šunky a cosi zeleninového zalitého smetanou. Už na pohled nic moc.

Dig.

Na pohled se to ještě dalo. Horší to bylo na chuť. Jelikož jsem za celý den vlastně nic pořádného nesnědla, abych měla místo na výbornou a OBROVSKOU pizzu v Udine, rozhodla jsem se předložené jídlo pozřít stůj co stůj. Najíst se musím i když velikost porce byla jako střední předkrm. Nu což, dorazím se až v místě noclehu něčím ze zásob. Nudle neměly vůbec žádnou chuť. Byly zalité nebo propláchnuté nějakým olejem, kterému se mé tělo bránilo už při polykání. Řekla jsem si, že to ale musím zvládnout, je toho přece tak málo, tak snad mi zle nebude.

Hnk.

Jana se nechala zlákat rybou s bramborem. Tváří se neutrálně, tedy to v ní nebudí větší odpor. Dojedli jsme, dopili a zaplatili. Tak tahle legrace mě přišla na 9 €. Tak to je síla. Mám hlad! Jedeme odtud. V nočním Udine jsme opět najeli na výpadovku a mizíme. Už jsme dávno venku z města a volně vjíždíme do dalšího. Hance se neudělalo dobře. Je však schopná další jízdy.

Dig.

Můj odhad byl špatný. I tak malá porce se v žaludku bouří. Trápí mě obrovská žízeň, mám pocit, že musím vypít litry vody. Rozum mi ale velí ať piju po menších dávkách. Takže šlapu dál a každých cca 200 m zastavuji a vrhám se po pití.

Hnk.

A tak zvolňujeme a pokračujeme. Projíždíme nějakým dálničním soumostím. Za ním si Hanka řekla o pauzu. Udělalo se jí tak zle, že nejsme schopni jet dál.

Dig.

Nedá se nic dělat. Už nezvládnou šlapat, dýchat a držet žaludek na uzdě. Zastavuji a hasím žízeň, kterou mám jak na poušti. Tmí se mi před očima, následuje pár pokusů žaludku zbavit se slavné večeře. Můj organismus je naprogramován tak, že se jídla skoro nikdy nezabavuje rychlou vrchní cestou ale nechá ho pěkně proputovat celým traktem. Až na konec. To mě čeká asi pěkná noc...

Hnk.

Jana s Tomášem našli místo, kde se dá nocovat a odvezli tam kola. Já jsem tam dovekl Hanku. Místo je to pěkné. Má jedinou vadu. Ne, vidět nejsme, nikdo nás určitě nevyhodí. Ale nebude jen tak zapíchnout kolíky. Povrch tvoří kamínky a oblázky. A taky jo. Ičko stavíme neskutečně dlouho. Ale povedlo se. Dali jsme i plachty a v půl druhé zapadli.

Dig.

Já se snažím dostat do sebe alespoň trochu hořkého čaje, kterého mi Dig uvařil plný ešus. Projíždím si při tom celý den, jak od rána jsme se všichni těšili na báječnou pizzu v Udine. Taky si připomínám Digova slova jak nás chválil kolik jsme toho ujeli od Benátek, že to máme dnes za pár. Když tu byl z Marcelou před lety měli přejezd Benátky – Udine za jedno odpoledne. Ještě během dnešního dopoledne si ale vzpomněl, že mu nějak vypadl z hlavy jeden nocleh a tím pádem to nebylo jedno dopoledne ale dvě. Nebýt mé nevolnosti chtěl ještě dnes ujet asi 20 km za Udine. Už takhle jsme překročili 110 km a máme toho všichni až až. Zlatá Jana, že objevila tento plácek. Naše záchrana uprostřed silnic a dálnic.

Hnk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Feleto Umberto	37,5	976	113,9	17,4	32-11

Ráno 5.8. sobota

Probudili jsme se do slunečného rána. Máme překrásný výhled na sluncem ozářené Alpy. Probíhají ranní procedury.

Hanka vypadá podstatně lépe, ale s hrobníkem bych se o ní nepřetahoval. Před desátou odjíždíme. Jede se docela dobře. Provoz je mírný, slunce nepřipaluje tak jak jsme čekali. Po šesti kilometrech zastavujeme na nákup. Je sobota a kdo ví jak to bude zítra. Za obchodem ve stínu stromů na betonové zítce s výhledem na sklad klád obědváme. Je tu příjemně. Hanka experimentuje se zdejšími mravenci.

Dig.

Jsou to MAXI mravenci. Tak velcí u nás v ČR určitě nejsou. Ověřuji si některá data z knihy MRAVENCI, kterou jsme před časem četli.

Hnk.

Dává jim ochutnat ze všeho, co konzumujeme a sleduje co sbalej a zdrhnou s tím. Dospěla k tomu, že jsou to mrchy vybíravý. A nebo my se živíme sajrajtem, který ani zvířena nechce.

Dig.

Jídlo bylo skvělý, mravenci jsou tu zmlsaný. Trvám to proto, že tuhle žráci zastávku si nějak pamatulu víc, než jakoukoliv ostatní. Jestli to jídlo bylo tak nějak dobřeji, ale prostě mi fakt

šmačkovalo. Možná ta včerejší chůdka „večeře“ udělala svoje – teda alespoň mně vdobřem slova smyslu, že byla malá a pořádně mi do tedička vytrávilo. Po dojezdu jsme totiž nevařili, jak bylo zvykem, ale rovnou jsme zdechnili, jak už psal Dig.
Hor.

Po jídle jedeme. Silnice je dobrá, postup nad očekávání rychlý. Tomáš furt zastavuje a zdržuje focením. Je pravda, že horské scenérie jsou tu úchvatné. Zvlášť kliku máme na osvětlení. Jede se dobře.

Zastavujeme na dvacátém kilometru a jdeme k řece. Když jsme dorazili k ní, prohlásila Jana, že ještě nikdy neviděla placatou řeku. Kromě toho, že je placatá, je taky studená. Já to vím od minulých průjezdů. Nikdo mi to nevěří až do namočení prstů u nohy. Přesto jsme se vykouпали, umyli vlasy, přemáchli část spodního a nějaká trička. A pak jsme pořádali „piknik u placaté řeky“.

Dig.

Voda byla ukrutně ledová, ale konečně jsme se mohli pořádně umýt a vyprat a vůbec se odšvihit. Bylo to trochu sadomaso, mýt si vtom vlasy, ale lepší zmrzelej mozek než hnůt na hlavě ☺.
Hor.

Odpočinuli jsme si, pojedli, a zase na cestu. Silnice je pořád pěkná a trochu se houpe. Kolem se začínají zvedat kopečky. A tak jsme zcela nenápadně vjeli do hor. Silnice se o něco víc naklonila, ale pořád jde jet normálně. Projíždíme soutěskou a na obou stranách se tu otevírají, tu uzavírají údolí, strmé rokly, skalnaté kopce a to vše zalité sluncem. Pohled do jedné rokliny na padesáti minutách je nějak neostrý. Co to... Prší! A hodně. A jde to na nás! Ale z čeho? Nikde ani mráček. Já tomu Italskému počasí prostě nerozumím. Zastavujeme a bleskově uklízíme z nástaveb všechno, co sušíme. Jen jsme to dokončili, začalo kapat. Jedeme. Než jsem stihnul přeradit, mokneme. Tenhle déšť je na rozdíl od toho minulého studený. Ale pořád je to osvěžení.

Dig.

Varianty „placaté“ řeky ve svíslém podání

Hör.

Neujeli jsme ještě ani kilometr a přestalo. Z čeho to jen přšlo? Na obloze je modro! No nic, jedeme. Pořád je to tu krásné.

Odněkud se k nám připojilo drážní těleso zrušené železnice. Škoda, že tam není asfalt a cyklostezka. Jednak by bylo stoupání v promile a jednak odtamtud musí být úžasné výhledy. Vedle silnice, asi 5 metrů pod ní, teče řeka. Koryto vypadá velmi divoce. Při jarních táních se tu musí dít věci! Pravděpodobně při letošním tání se jim řeka rozčílila, že jí neustále zužují koryto a sebrala jim celou silnici na druhém břehu a části silnice po které jedeme. Slunce zalezlo za kopce a trochu se ochladilo. Jede se pořád dobře.

Začínáme stoupat. Ale chce to svačinovou pauzu. Od minule vím, že je tu kousek pramen, kam místní jezděj pro vodu. Navedl jsem nás k němu. Od poslední to tu vylepšili. Je tu altán s lavičkami. Svačina může začít.

Po ní jsme použili pramen k dotankování a jedeme dál.

Jsmo 14 kilometrů od Tarvisia, přechodu do Rakouska. Jedeme k vysokým strmým kopcům. Všem tvrdím, že pod nimi stojí Šřovíček¹⁰ a čeká na nás s plnou horolezeckou výbavou, protože jiná cesta než přes ty kopce nevede.

Nevěřili mi. Možná to bylo tím, že viděli jícen tunelu, teď osvětlený. Za pár okamžiků vjíždíme dovnitř. Pišou, že je dlouhý 867 metrů. Je plně osvětlen a je tu ukrutný hluk. Sotva jej opustilo poslední auto je tu úplné ticho. Vyjeli jsme ven a odpočívali. Stmívá se. Po několika kilometrech je další tunel. Už jen krátký, zato přesvícený.

Stoupáme a do překonání hranic zbývá 6 kilometrů. Najednou mnou projela ostrá bolest. Prakticky mi vyřadila pohybový aparát. Sakra co to zase je?! A kde! Aha, koleno. Jedu setrvačností. Houknul jsem na Hanku, že odbočujeme vlevo na odpočívadlo. Nic nejede, tak jsme to tam sekli. Teprve teď vidím, že jsme jeli asi docela rychle, protože až sem jsem dojel setrvačností. Tomáš s Janou nepochopili manévr a provedli opakovaný nájezd. Zastavili a vyjevil jsem jim problém. Průzkum ukázal, že bez potíží můžeme spát tady. A to v podjezdu pod dálnicí. Nějak se mi to nezdá. Ale dobrá. Necht' je to další atrakce této Expedice. Uvnitř je čisto. Tak jo. Připravili jsme ležení a zavrtali se.

A jako oslavu toho, že jsme zvládli Itálii jsme popravili krabici s vínem a oříšky. Hanka nám k tomu četla a bylo krásně. Jenom je tu přecijen slabý průvan. Nevadí, před spaním jsme se přiblížili a bylo fajn. Dig.

Já na sebe navlékla vše, co jsem našla v báglech a stejně mi fajn nebylo. Průvan byl velmi zákeřný a to hlavně při čtení knihy kdy jsem seděla na spacáku a dostávala plnou dávku proudění studeného vzduchu. Vleže zachumlaná i s hlavou v čepici to bylo krapánek lepší. Hnk.

Tunýlek byl exkluzivní. Proti všemu očekávání tu nebyl vůbec šluk zdánlivě nad námi a to bylo překvapko. Vymali jsem chudáka netopýra; asi se docela divil. Řekla bych, že to se mu za celý život nestalo a asi ani už nestane. No kterej magor by spal pod dálnicí ☺ Zima tam BYLA a hlavně byla pořád. Ten jemný větříček udělal svoje. Skoro neznatelný a stálý vysavač tělesného tepla. Mě zachránil Horáčkův spacák – když jsem varila naši věc, tak mi ho připůčil na záda, aby se ze mne nestal rampouch. Když to teď tak probírám, chudák musel mrznout. Ale zase nemusel vařit. To je prostě otázka volby.

Po večeri jsme zůstali s Digem poslední vzhůru. Nějak se nám nechítělo spát. Já jsem si zaballa bolavá kolínka, Dig se vytasil skřabici vína a dokázal mi, že i studené víno umí zářit. Pravda, teplota se přitom nahrazuje množstvím, ale vína bylo dost a nám pak bylo k tomu i vesele.

Hor.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(kmr/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Mallborgetto	37	1055	78	15,5	38-10

Ráno 6.8. neděle

Probudili jsme se do zataženého dne v půl desáté. Noc v podjezdu má výhody i nevýhody. Je tu slabý, ale trvalý průvan. Následkem toho se nám vůbec nechce ze spacáků. Na to, že spíme pod dálnicí je tu neuvěřitelný klid. Vstáváme a začínají obvyklé ranní činnosti. Po snídani a sbalení nočních propriet opouštíme podjezd. Je 12 hodin. Vysvitlo sluníčko a je teplo. Jedeme celkem svižně, přestože je to do kopce. V Tarvisiu jsme za půl hodiny. Zase jsme prošvihli nějaký fest. Všude je nadmíru odpadků a rozebírají kulisy, pódia, stánky a jiná provizorní zařízení. To je už asi po čtvrté, kdy něco takového vidíme. Připadám si trochu jako Jára Cimrman pozdě přicházející. Pokračujeme k rakouské

hranici. Už z kopce. Nejedeme nikterak rychle. Kopec je sice dolů, ale ne zase tak moc, abychom letěli. Samo nám to udržuje rychlost do 25 km/h. Krásně se stíháme kochat horama kolem. A samozřejmě Tomáš zdržuje focením. Prohlásil, že jestli to bude takhle kolem vypadat během celého průjezdu Rakouskem, tak se ufoťí.

Pokračujeme v sestupu. Projeli jsme bývalým celníštěm a jsme v Rakousku. Takže definitivní **Arrive derci slunná Itálie**. Pořád jedeme dolů. Projeli jsme Švarcenegrov. Dobře, tak Arnoldstein. A upalujeme na Villach. Krátce před vjezdem do města je odpočívadlo s lavičkami, stolem a suchým záchodem. To je to místo, kde si uvaříme oběd. Sesedli jsme se kolem stolu a pustili se do toho. Během příprav nám Hanka četla. Po jídle zase jedeme. Ve Villachu jsme opravdu za chvíli. Průjezd je jednoduchý, prostě rovně. A samozřejmě jsme chytili červenou vlnu. Opravdu jsme zastavili u každého semaforu s výjimkou jednoho, který oranžově blikal. A že jich bylo! Hned za městem se mi nezdá výjezd. Provedli jsme porovnání map a skutečnosti a opravdu, jedeme blbě. K naší neobyčejné klice je tu podchod pro pěší a za ním silnička a vedle jednokolejná trať. To je ona! Ta vede kolem jezera. Sjeli jsme na ní a pokračovali dál. Opravdu. Kromě rozsáhlé hradní zříceniny je vidět kemp. Tedy jezero. Jedeme podél něj, pokud to jde využíváme stezky. Moc z něj nemáme, protože je za hradbou chat a letních rezidencí. A tak jedeme docela rychle. Až tak, že jsem úplně přehlédl tankovátko pitné vody. Ne tak ostatní. Zastavili jsme a doplnili tekutou zátěž. A pokračujeme. Jezero skončilo a stezka nás vedla do Feldkirchenu. Při jednom rohovém zastavení jsme ochutnali kukuřici.

Mají ji výbornou. Prohlašuji, že dnes nesmíme spát u pole s touto plodinou, protože hrozí akutní nebezpečí mého puknutí a značné ztráty na úrodě. Ve Feldkirchenu máme zase obrázek města vzpomínávajícího se ze včerejšího festu. To snad není možné! Aspoň jsme si odpočinuli a sezobli nějaké kalorie. Pokračujeme. Pořád to jede celkem rychle. Mírně klesáme a tak v pozici prvojezdce testuji sešranost vláčku za mnou.

Postupně zvyšují rychlost. Až když mi na palubě svítí, že jedu 42 km/h, začala Hanka jedoucí za mnou zaostávat. Vrátil jsem se k rychlosti 38 km/h a dotáhl nás až k protisvalu. Tam se vláček rozpadl. Po něm se opět sjednotil a tak poklidnou třicítkou projíždíme krajinou. Je to tu úplně jiné než v Itálii. Kopce nejsou tak strmé, jsou plné stromů a vegetace, příroda je podobná tomu co známe u nás, akorát vše je upravené a baráčky mají v oknech kytky. Jsme prostě někde jinde. Jede se dobře. Ale zvolňujeme a hledáme nocleh. Není to jen tak. Na všechny strany je do daleka vidět, a kam vidět není, tam je svah. Nakonec mne upoutala nenápadná lesní cestička vpravo dolů. Vydali jsme se po ní a našli jsme. Dnes spíme na louce s krásným výhledem na zříceninu hradu, okolní kopce, údolí s domečkama a železniční trať. Po ní bezpochyby jezděj noční vlaky. Ted' je idilický klid.

Dig.

Nad náma se pasou ovečky. A Jana říká, že jsou to pěkní hlídači. My jsme ale tiší jako myšky, tak nemají důvod nás prozradit.

Hnk.

Dneska toho mám dost. Koleny bolí jako dás, už se těším, až sním přestanu ružbat. Je tu však krásně a to mi dodává sílu šlapat dál když pár Dig mizí na odbočce do lesa, je jasné, že přijde konec utrpení. Mistečko je účinné. Výhled jak zpořádknice a terén taky docela dobrý. Ovečky za rohem sice mají obecně tendenci bečet při každém zvuku, ale tudyle místní jsou nějak v klidu a v pohodě a ani nepipnou.

Hör.

Rozbalujeme ležení a věnujeme se drobné údržbě. Jana třeba zašívá část zipu u hlavního báglu, protože chybnou manipulací vytrhla zuby a zip ted' nechce kousat. A hlavně ndrží. Po večeri jsme se slezli u nás a Hanka nám četla. Krásný večer. Dotahujeme obě ležení na plná doupatá. Jde o to, že nedokážu odhadnout vývoj počasí. Tady je pro změnu Rakouské a kdoví co provede během noci. Tak tedy dobrou.

A měl jsem pravdu! Ve tři deset je tu vlak. A abychom si to užili tak nákladní a pěně dlouhý. Když odrachotil, spali jsme až do osmi.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Tauchendorf	48	1130	75	19,9	32-12

Ráno 7.8. pondělí

Probudil jsem nás v osm. Je třeba vypadnout, protože my sice máme báječný výhled, ale také jsme báječně vidět. A to nejen z romantické zříceniny středověkého hradu. Snídáme, balíme, odjíždíme.

Dig.

Nebylo to ale tak rychlé. Tomáš se propracoval až na dno svých bágů a večera při večerě s Janou shupli Dobrý hostinec nebo něco jiného co Tomovi nahrazovalo vyztužení bágů. Po vytlačení kola k silnici se tento nedostatek vyjevil v plné kráse.

Dig začal hned hledat v nejbližším okolí něco, co by se dalo použít jako výztuha. Na expedici si totiž Tom vypůjčil Hells bágly od Oldy, ale nosič má svůj a tudíž neprodloužený. Proto ta výztuž. Nakonec si pomohl sám Tomáš taštičkou hygienických potřeb a bylo to.

Hnk.

Po třech kilometrech zastavujeme na první rakouský nákup v Bille. A hned naproti u benzínky se stolečky a lavičkami konzumujeme. Máme diváky a obdivovatele. Bohužel z řad místních ožralů. Přes svou značnou nepoužitelnost s námi hovořil německo anglicky a tvářil se moc spokojeně, když jsme mu odsouhlasili, že Rakousko je „schone land“. Po hromadné návštěvě místního euroWC¹¹ jedeme dál. Alpy se nenápadně proměnily v Krkonoše. Pořád hezký, ale už málo divoký. Jedeme podle trasovníku. Je to chvílema nahoru a zase dolů, i když málo.

Vysvitlo slunce, udělalo se horko, jinak se neděje nic zvláštního. Jedeme po stezkách i nestezkách, polních i nepolních cestách, užíváme místnímu dobytku kukuřici a je v podstatě dobře. Kilometry přibývají pomalu a trochu těžce. Kopců nahoru je víc. Kolem se v hojném množství pasou krávy a ovce. Dnes je jen poněkud neobvykle mnoho zastávek za účelem odskočení si. Obě děvčata tím směle konkurují otravování Tomáše se zastávkami na focení.

Dig.

To jsou následky spaní v průvanu. Děním se s Janou o Urinal ze zásob a modlím se, aby neduh co nejdřív zmizel. Hnk.

Po jednom rozjezdu z takové zastávky mi explodovala láhev v rámu. Pochopitelně se roztrhla na straně mého poškozeného kolena a střepiny mě potloukly. Mrcha láhev! Byla v ní nějaká bublinkáda a jak se to natřásalo, tak to ten Rakouskej aušus nevydržel. No nic. Projíždíme jedno městečko za druhým, cvičně jsme projeli i krytý "spací" most¹² a navštívili i pramen u dávno mrtvých¹³ (má se na mysli svatá trojice), kde jsme zase dotankovali vodu do plného stavu.

A zase na cestu a pořád se držíme trasy. Krátce před zakončením dnešní jízdy jsme absolvovali krásný asi pětikilometrový sjezd. Byl úžasný. Jen mě rozčiloval protivítr. Jeho rychlost mohla být tak 20 km/h, ale pokud přičteme ještě 50 naší rychlosti a nárazové nestejnoměrné proudění, vychází, že udržet kola na silnici nebyla žádná sranda. Kopec se změnil na rovinu a pak byla odbočka na Unzenmarkt a kousek za ním úžasná loučka akorát na naše doupátka. Rovnou je stavíme v plné "I" verzi a vaříme večeři. A to hned o několika chodech. Potom nám Hanka četla a tím jsme si užívali klidu a pohody. Po setmění jsme vklouzli do spacáček a bylo...

Dig.

Tomáš ještě odběhl s fotákem a stativem a vrací se celý nadšený jak se mu povedlo vyfotit vlak.

Mě bolí svaly na nohou jak blázen, dopřávám jim tedy alespoň pomazání a přeji si aby to pomohlo. Dig říká, že zítra se terén bude trochu houpat, ale nebude to nic strašného. Tak snad nám nevěší bulíky na nos... Hnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Unzmarkt	52	1205	74,5	15,6	30-12

Ráno 8.8. úterý

Probudili jsme se v půl osmé. Teda to je na nás pohled! Pomalu vstáváme a zvolna snídáme a velmi zvolna odjíždíme. Vykouklo sluníčko a je teplo. Rozjezd zdá se být slibný. Jedeme po stezce úbočím kopce a světe div se, vítr máme v zádech. Ale každá idilka jednou končí

a tak po třech kilometrech opouštíme stezku a pokračujeme po malé nenápadné silničce. Nahoru. Dost nahoru. Pořádně nahoru. Je to dlouhé asi jen půl kilometru, ale strašné. V půlce zastavuju. Dojel mě Tomáš. Jana za námi tlačí. Hanka jede podstatně pomaleji, než kdyby šla pěšky, ale je v sedle. Jdu jí naproti, povyšuju se na druhý motor a zbylých 200 metrů ji strkám před sebou. Pak se vracím pro své kolo a jedu nahoru. Je to děsný. Dig.

Oplácím Digovi jeho pomoc a jdu mu naproti a pak dělám druhý motor já jemu. Předjíždíme finícího a závidícího Tomáše. Dig mu zvesela dává dobrou radu: „Ožeň se a máš tenhle luxus taky...“ Tomáš jen něco zabrbílá pod fousy a šlape statečně dál. Hnk.

Když jsme se sešli nahoře, museli jsme notnou chvíli odpočívat. A pak dolů. Je tu cedule Pöls. Další místo si můžeme odškrtnout z trasovníku. Ale nějak to nejede. Šíleně fouká proti. My se pohybujeme závrtnou osmičkou, vítr proti cca 40kou. Moc prima! Každou

chvíli zastavujeme, popadáme dech a odpočíváme. To se prostě nedá. Ani nedokážu říct, co je horší. Jestli výjezd na Pöls nebo tenhle protivítr. Hrabeme se rychlostí kole 6ti km/h a méně. Každou chvíli zastavujeme a odpočíváme. Došourali jsme se do Modernbruggu. Tady je market, který si pamatuju od minule. Zastavujeme, nakupujeme, a hned to taky jíme. Jsme zalezlí v závětrí na sluníčku a ani se nám nikam nechce. Jízda proti větru nás přeci jen trochu vysílila. Po odpočinku se vydáváme dál. Vítr nepolevil, zato přibýlo stoupání. Není rovnoměrné, dělá takové vyhoupy. A ty jsou pro nás strašné.

Vyhoupali jsme se až k dřevěnému mlýnu. To je ten, jehož fotky i popis najdete ve zprávě z Expedice 2000. Pořád je zajímavý.

Po odpočinku pokračujeme. Jede to ztuha. Velmi. Celé to má měřit 19 kilometrů. Stoupáme pomalu a vítr se snaží co může, aby nás zastavil nebo shodil ze silnice. Pokud nepřitvrdí, nemá šanci. Na naší straně je odhodlání. A tak odhodlaně ženeme do svahu rychlostí až 8 km/h. Což je téměř tak rychle, jako kdybychom tam šli pěšky. A tak nám příjemně uběhlo 90 minut a jsme nahoře. Zatáhlo se, ochladilo a vítr zmírnil.

Přejeli jsme pseudohřeben a rozjeli se dolů. Píšou tu 17% klesání. Nějak se mi to nezdá. Asi je to víc. Soudím podle letného pohledu na palubu, kde mi to ukazuje 80 km/h jako okamžitou rychlost. Asi by to chtělo přibrzdit. Takhle rychle tohle kolo ještě nejelo. Je to dobré. Brzdy reagují okamžitě a chovají se mravně. To rád vidím, to rád slyším. Kopec se zmírnil a jedeme pouhých 51, což stačí i na rozhlížení se kolem. A že je na co se koukat. Scénérie kolem je Alpsky nádherná.

Ale to už se nám o zase naklání a píšou tady 20%. Bohužel je silnice dost rozbitá, takže blbnout se nebude.

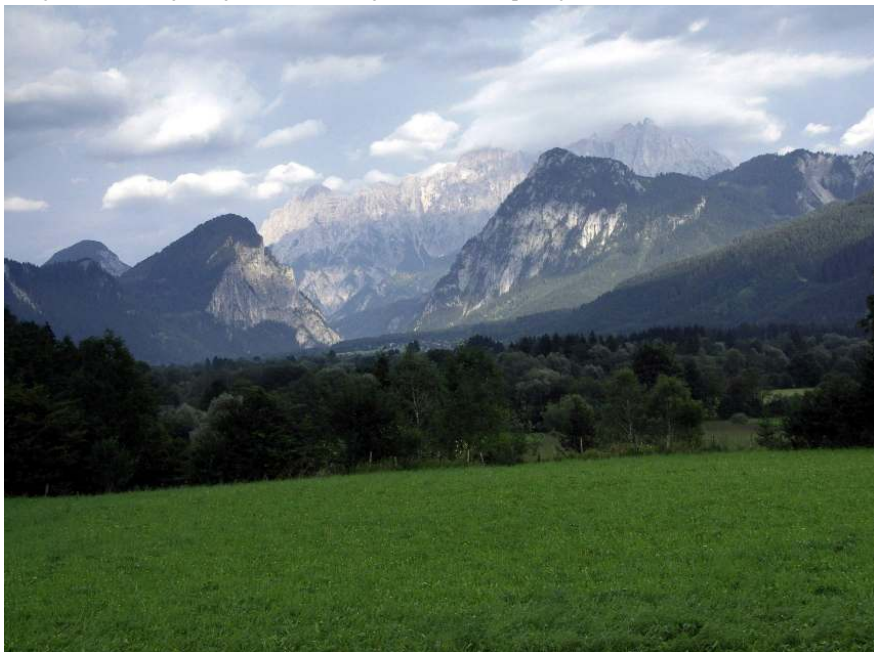
Kromě toho jede přede mnou nákladák a jak tak jedu za ním ukazuje mi to tu 15. To si to užívám! Při první příležitosti jsem ho předjel a nechal brzdy odpočívát. To už je ale závěrečný sjezd do města a rychlost se zastavila na hodnotě 60 km/h. Dole jsme sundali bundy a dlouhé kalhoty, zjistili další směr jízdy a zamířili zase nahoru. Musíme přelézt poměrně vysoký kopec z Triebenu do Admontu. Na délku má asi jen 13 km, ale je tu zatraceně husté převýšení.

K tomu je Admont stejně vysoko jako Trieben. A tak zvolna lezeme nahoru. Ono to ani jinak nejde. Před polovinou zastavujeme na malý sezob a velkou stranu. Dig.

Mně tak strašně bolí nohy, že nejsem schopna udržet se na bobku. Jana s Tomášem mi hledají v lese přírodní WC - to jsou klacky přes sebe, které nahradí záchodovou mísu a člověk pak nemusí dřepět na bobku. Skutečně našli, ale ani to mi nepomohlo. Hnk.

A zase nahoru. Je to horší než minulý kopec. Sice tady nefouká, ale lehce prší a sklon je větší. Nahoře chvilku odpočíváme a oblékáme se, abychom cestou dolů nezmrzli. Kopec je dlouhý a přestože tu není značka s klesáním, lze se domnívat, že pod 8% nejde. Za dost dlouhou dobu jsme v Admontu. Není tu nic zajímavého a tak jím jen projíždíme. Za ním jsou úžasné výhledy na skalní stěny nasvícené zapadajícím sluncem.

Po nějaké době jsme našli i místo na spaní. Na břehu potůčku. Ten je pozoruhodný tím, že na něm nejde zbudovat vodní dílo. Pokusil jsem se o to a když jsem ohlásil, že to nejde, Tomáš se chopil výzvy a za cca 20 minut usilovného budování žalostně zkrachoval.

Postavili jsme ležení a uvařili večeri.

Po její likvidaci jsme se slezli u nás a Hanka nám tradičně četla. Dig.

Ještě před čtením jsem se nechala umluvit a Dig mi masíruje namožená stehna. Bolestí skuším a ptám se ho, zda je v pořádku dělat masáž v zimě a ledovými rukama. Moc ne, ale tady to jinak nejde. Takže zatínám zuby a držím...

Hnk.

Tomáš je nějaký přepadlej. Od včerejška se o něj pokouší nějaký neduh. A tak je zalezlel a poslouchá z doupěte od vedle. Doposlouchali jsme a vytuli. V noci pršelo. A to tak, že hodně. Ještěže jsme dotáhli doupata do plné verze ještě za světla. Ted' bychom měli velké potíže. Terén kolem není ideální a doupata jsou namáčkutá těsně na sebe.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Hall	82	1276	71,1	13,1	27-12

Ráno 9.8. středa

Je svěží jítro. Před hájovnou stojí zaražený pilot¹². Nebo jinak. Je svěží jítro a my úplně zničení. Ale probuzení jinak pěkné. Zurčí tu potůček a rozebírá zbytek Tomášova včerejšího díla. Máme krásný výhled na štíty hor nad námi a je tu klid. Během noci měli Horáčci povodňovou aktivitu. Nějak se jim objevila díra v plachtě a to na tak skvělém místě, že jezero tvořící se na špatně napnuté krytině jim s chutí a grácií vytékalo zvolna na štít, posléze pod něj a tvořilo rybníček pod nimi. Nic nepomohly nafukovací karimatky. Neplavaly a hloubka rybníčka těsně dosáhla tloušťky zmíněného nocovadla. Nevím přesně co podnikali, ale teď suší snad úplně všechno.

Snídací, balící a odjezdové procedury probíhají standardním způsobem.

Dig.

Tady nás Dig uklidňuje, že včera byl nejtěžší úsek cesty skrz Alpy a teď už to bude jen lehký. Navíc jsme prý včera dokázali v Hells jako první přelézt za jeden den dva hřebeny Alp. Mám chuť ho roztrhnout. Včera nám tvrdil, že se to bude trochu houpat a dnes se přiznal, že to byl jízdní rekord 20-leté historie Hells.

Hnk.

Odjíždíme. Začínáme do kopce. A to opravdu strašného. Je dlouhý jen dva kilometry, ale nahore jsme za hodinu a úplně hotoví.

Dig.

Nohy mi bez přestání dávají o sobě vědět a navíc se přidávají k bolestem stehů i křeče v lýtkách. Vytahuji pytlíček s práškem SAMARITÁN zakoupený pro tyto případy v Praze a dopřávám si malý hrnek vody doplněný o minerály a sůl. Nechutná to nijak dobře, ale snad to pomůže.

Hnk.

Mají tu ceduli, že jedeme po trase Alpentour. No to jsme rádi! Odpočinuli jsme si v zastávce autobusu, přiblížili se a svištěli dolů. Bylo to dlouhé 9 kilometrů, prudké, s nádhernými výhledy. Nepustil jsem to přes 54 km/h a kochal se. Nemá cenu jet rychleji, protože Tomáš tady určitě zastaví a bude fotit. Dojeli jsme do St. Gallenu. Čekám na ostatní rychlostí 21 km/h. Tady je to rychlost čekací, v Itálii to byla přejezdová. Jiný křaf jiný mraf. Prohlédli jsme si zdejší hrad na příkrém ostrohu a pokračovali do města. Je-li hlad, musí kultura stranou. Zastavili jsme u Sparu. A přesně podle předpokladu přijel Tomáš podstatně později. Nakoupené jsme naložili a jeli to sníst jinam. Přesněji - volným letem jsme sjeli o dva kilometry dál a 100 metrů níž. A tady to je. Prostranství a na něm naskládané klády. To se to pěkně svačinoobědvá. Samé dobroty, na sluníčku, nespěcháme, prostě nádhera. Po jídle zase na cestu. Ještě kousek dolů, vyhoup nahoru a jsme v Altenmarktu. To byl foťr. A dál to už zase není zajímavé. Pořád je to v duchu kousek ošklivého stoupání a pak delší klesání. Jede se dost dobře. Jen Jana a Tomáš pořád zdržují. Copak Tomáš, z jeho zastávek budou aspoň fotky, ale Janiny odskoky... Projeli jsme Weyer. Terén se nemění. Do Seyeru dnešního cíle zbývá 32 kilometrů. To už máme. Akorát to vysiluje. A tak v Losensteinu přerušujeme jízdu a vaříme svačinu. U nás poslední čínské polívky. Ano, pomohlo to. Zbýlých 20 kilometrů do cíle už není problém. Do čela se prodrala Hanka a žene nás rychlostmi mezi 25 - 35 km/h.

Kde se to v ní v ní vzalo?

Dig.

Není to náhodou Tvým zásahem? A odbržděním mého zadního kola??? Mám pocit jako kdybych se přestala lepit k asfaltu a konečně mi to opět jede. Předtím se mi zdálo, že mě nějaká neviditelná žvýkačka drží k silnici. Měla jsem za to, že je to únavou a namoženými svaly a přitom lví podíl měla plně neodtahující zadní brzda...

Hnk.

Upalujeme opravdu rychle a brzdíme na předměstí Steyru u benzínky. Je třeba dotankovat.

Provádíme na pánském WC. Tedy Tomáš, Jana a já. Nakouk tam nějaký chlap a nevěřil. A patrně to pak šel složit někam za benzínku do pole. Já se pak věnuju opravě palubní sítě. Při odjezdu z Losensteinu jsme projeli zákaz vjezdu cyklistům a vjeli do tunelu. Výstraha se mi sice rozeběhla, ale hlavní osvětlení ne. A mám další indície. Při jednom dnešním sjezdu to kdesi za mnou luplo (myslel jsem, že jsem něco přejel) a z oblasti za sedlem ze začal valit černý kouř. Nějak jsem nedokázal vymyslet co se to stalo a při další zastávce jsem to hledal. Marně. Očichával jsem celou část a nic. Vidět taky nebylo nic, palubní síť pořád oplývala 13ti volty, tak jsem to neřešil. Ted' zjišťuji, že mi nejde elektrika v celé levé části kola. Nalezl jsem příslušný svazek kabelů a za nedlouho našel přehořelý drát napájení. Aha. Mám důsledek. A ten kouř nebylo nic jiného než stabilizační kondenzátor. Naštěstí celé soudrátky může fungovat bez něj. Ale bez toho drátu ne. Což o to, přeložku udělat můžu, ale pořád nevím co se stalo. Nedaří se mi to najít. A tak cesta pokusu a omylu. Udělal jsem přeložku a začal zkoušet kdy při které operaci to vypadne. Mám to. Něco se stalo se světelným dělem. A už vidím co. Prodřel se přírodní kablík a chytil za kostru. Oprava je krátká a rychlá. Tak a jedem. Zbývají dvě základní věci. Projet Steyrem a najít nocležiště. To první nebude jen tak. Vím to od minule. Tehdy bylo celé město rozkopané, všechny cedule sundané a dělali všechno nové. Tehdy jsme se trefili na městský okruh a tím ztratili 4 km. Nechci aby se to opakovalo. A jsme ve městě. Ano, silnice jsou opravdu nové a pěkné a značení na svém místě. Ale nezdá se mi směr. Podle mě nás to zcela záměrně žene na onen okruh. Nedá se nic dělat. Jiná cesta není. A tak opravdu objíždíme město a ztrácíme drahocenné kilometry. A vrchol všeho je, když se bez varování silnice změnila na motorovku¹⁴. To je tady banda kretěnu! Po stejném okruhu se vracíme. Další kilometry v hajzlu! Větší idioty jsem neviděl! Opustili jsme město úplně praštěným směrem po zcestné silnici a začali hledat místo na spaní. Pochopitelně je to na všechny strany do kopce. Pokaždé když už to vypadalo, že to je to místo, objevil se barák. Debilové! A už mi došla trpělivost.

Seknul jsem to doprava dolů na louku k lesu. Pořád to není ono. A tak smýkáme kola loukou sem a tam a hlavně nahoru. A máme! Dnes spíme na cestě za kukuřicí.

Postavili jsme "I" ležení, povečeřeli, Tomáš opekł půl kila salámu na kolečka,

já potom ve zbytku oleje topinky z toustovacího chleba. Hanka nám přečetla další kapitolku, popili jsme víno, a grog, dotáhli doupata do plné verze a těšilo nás. Ale noc není jen tak. Je to tu hrbolaté, skloněné a teče tu potůček. Takže sjíždíme, mačkáme se otlačujeme se a odspodu vlhneme. Pěkná noc!

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Steyer	58,5	1368	91	18,1	28-10

Ráno 10.8. čtvrtek

Probudili jsme se málo vyspalí, zato otlačení, přeleželi a navlhli. Přesto, že nepršelo. Ranní operace zahajujeme v půl osmé. Je to tu hnusné. Všude mokro a lepkavá hlína. Balíme a po poslední snídani v Rakousku pryč odtud. Pojedeme podle řeky Enn takže by to mělo svištět a polední pauzu dáme v Mauthauzenu. A taky jo. Jedeme převážně z kopce. A vidím, že mást cyklisty je asi krajový sport. Naše silnice je uzavřená a pod cedulí Umleitung je připsáno 10 km. Tak to ne! Jedeme rovně! Být to v Itálii, neváhám a použiju objíždku. Ale tady to bude určitě nějaká habaďůra. A byla. Po třech kilometrech jízdy z kopce, tady na zúženém místě silnice okopávají zeleň mezi nosníky svodidel. Fakt jsem větší blbce neviděl. Kvůli deseti metrům pomalejší jízdy by nás hnali deset kilometrů navíc. Dementi! Projeli jsme to a nezměněným terénem, tedy vlna nahoru, kopeček dolů dojeli bez větších potíží do místa pauzy. Cestou jsou samozřejmě potíže s navigací, protože všechny cedule se nás pokoušejí navést na dálnici. Ale my jsme si vyzvdorovali směr i cíl a tak naposled v Rakousku nakupujeme, tentokrát v Lidlu. A že to byl nákup! Kromě

obvyklých mlík a jiných mléčných výrobků také různé pochutiny. Ale i nechutiny. Vid' Jano! Podstatnou část jsme toho snědli a vypili a vydali se na závěrečnou pouť Rakouskem. Je to do kopce a hodně. Po dvou kilometrech zastavujeme u nějaké trafostanice nebo co to je a jdeme za roh. Hanka tam někde našesala špendlíky. To jsme si pochutnali. Pokračujeme ve stoupání. Vzduch se ani nehne, slunce máme v zádech, je ukrutné horko. To se rázem mění po dalších dvou kilometrech. Zase zastavujeme na krátký odpočinek těsně pod vrcholem kopce. Zpoza něj fouká protivítr. Chladí to, pravda, ale taky to brzdí. Jede se mizerně. Další zastávka je v lese na cestě. Ani tady si Jana neodpustila roh. Vůbec nechápu kde se v ní tolik materiálu bere.

Vyjeli jsme zase o kus výš. Slunce zalezlo za mrak a jede se lépe. Dokonce i kousek z kopce. Do Friestadtu zbývá 20 kilometrů. 20 kilometrů do kopce a ve vzrůstajícím provozu. Krajina je pořád Šumavský. Kopečky a boule a silnice vede přes jejich vrcholky. Je to namáhavější než přejezd Alp. Dig.

Jak pro koho...Ten kdo přejíždí Alpy se zataženou brzdou to vidí jinak ☺.
Hnk.

Ale to my můžeme směle srovnat! Přijíždíme na křižovatku a před ní jsou tabule a na nich je napsáno spousta nezajímavých věcí. Ale jedno je v tomto okamžiku náramné. Píší tu Praha 229 km. To je krása. Hned jakoby to nalilo novou energii. Kterou jsme hned na dalším kopci spotřebovali. Je to strašně do kopce a jezděj tu hlavně kamiony. A to jak prasata. Zatím nikde se nejelo takhle blbě. Dig.

Kamióny jsou tady skutečně na infarkt. Blížíme se ale domů a tak zatínáme zuby a snažíme se jet co nebezpečněji. Hnk.

Pomaloučku se suneme nahoru až je za cedulí, kde píší Friestadt 6 km krytá autobusová zastávka. Přestože se necítím být autobusem, zastavujeme. Zaležďáme dovnitř, odpočíváme a hlavně jíme. To, co jsme pozřeli u Lidlu je už dávno přeměněno v teplo a potenciální energii polohovou. Prostě máme hlad. Jana seanci zakončuje odskokem za

roh. Tradičně. Pak sbíráme síly a odhodlání na další postup. Do Čech by to mělo být kolem dvaceti kilometrů. Strašná představa. Dospěli jsme do Friestadtu. Dopravně tu není žádný problém. Za ním však pokračuje ukrutné stoupání. Myslím, že nejtrefněji to vyjádřila Jana použitím repliky z filmové pohádky Princ a Večernice, kde hlavní hrdina dostával instrukce od kladných postav; „musíš stále vpřed, neohlédnout se, i kdybys měl duši vypustit nesmíš polevit.“ Ano, takhle nějak to je. Jedu první. No, jedu je silný výraz. Pohybuju se. Mám pocit jako moucha přilepená na mucholapce. Jako kdybych přejel tubičku s chemoprénem. Kola se nechtějí točit, celý stroj nechce dopředu. Doplahočili jsme se k dřevěné zastávce a posadili se dovnitř na rovnou lavičku. Krása a úleva. Potíž je v tom, že zastávka s námi nedriftuje¹⁵ směrem do Čech, a tak se po krátkém odpočinku vydáváme na další úsek cesty. Je pochopitelně do kopce. Hodně. Co je velmi smutné, že začíná pokapávat, a kam oko položíme, tam je jasně vidět jak se cáry mraků dotýkají země. Tedy prší. Zmoknout v Rakousku kousek od hranic se mi opravdu nechce. Poslední zastávka je na kontinentálním rozvodu.

Tady se dělí voda na tu, která teče do Severního a Baltského moře a na ostatní končíci pouť ve Středozezemním, Jaderském a Černém moři. Mají tu dvě podstatnosti. Ta první je čuri muri ze sloupku - doplňujeme vodu, a druhá malinoostružiny, jejichž hrstí spravuju náladu Janě. A jedeme domů. Kousek z kopečka, poslední vyhoup a 3 kilometry dolů až na celniště. Na rakouské straně dáváme ke kontrole pasy. Celník zrovna něco důležitého řeší po telefonu a za námi se tvoří kolona. Konečně kouknul do dokladů a odmávnul nás. Dojeli jsme na českou stranu, kde nikoho nezajímáme. Tak a jsme doma! Tomáš se postavil do čela a zavedl nás do nedávno otevřené hospody Selský Dvůr. Zaparkovali jsme, trochu se zkulturnili a hurá dovnitř. Je to tu skvělé. A mít čas a peníze, dám si rozsáhlý jídelní lístek odshora až dolů celý. Nádherně jsme se najedli, pivo si dali, grog ochutnali a je tu loučení.

Jaké? No to je tak. Tomášovi už třetí den není dobře. Má šátkem omotaný krk a pokud nemusí, nemluví. Přebíjí to Paralenama a Septoletkama. Dojel až sem, ale po Čechách se mu už nechce. Zavolał si pro odvoz, který ho vyzvedne tady. My pojedeme dál. Dneska do

nejbližšího lesa a pak do Prahy, do Podolí, do lékárny...¹⁶ Ještě s Janou přebalili společné předměty tak, aby mohla pokračovat bez parťáka a pak...

Tak čau! Vyrážíme do tmy. Pokoušíme se jet kousek po stezce, ale ta nás po terénní vložce vyvrhla na silnici č. 3. A hele, já vím kde jsem! A támhle v tom tmavém na pravém obzoru jsem už spal. To je ten správný les. Prší. Ne moc, ale otravuje to. A tak jedeme tmou, tu a tam nás předjíždí auto. Tady! To byla ona, ta odbočka. Provedl jsem opakovaný nájezd a ano, je to tady. Poznávám to tu. Dovedl jsem nás až na rozcestí, kde je to jediné nejsprávnější místo pro naše doupátka. Dneska stavíme formaci "U". Jsme tři a máme k dispozici dva doupěcí komplety. Pořád prší. Dostavěli jsme, zalezli a Hanka nám zase čte. Nevím jak ostatní, ale já se cítím nějak uvolněně. Je tu krásně. Hanka sklapla knížku a jdem na kutě.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Dolní Dvořiště	62	1454	86	16,5	25-9

Ráno 11.8. pátek

Budím nás v osm hodin. Snídáme,

balíme, odjíždíme. Dneska to bude zajímavé. Nemáme ani kousek aktuální mapy a tak pojedeme po paměti. Po mojí paměti. To jsem zvědav kam dojedem. Vypadá to na pěkný den se sluníčkem. Opustili jsme les a vydali se po silnici č. 3 směrem na Budějovice. České. Až do Kaplice se silnice houpe příznivě pro nás. To znamená převažuje směr dolů. Má to však podstatnou vadu. Je tu velmi silný nákladní provoz a většina tiráků se snaží nás vytlačit ze silnice.

Dig.

Vzpomínám na tiráky před hranicemi a musím uznat, že tady je to ještě horší. Jeden tirák mě předjel tak hnusně, že jsem skončila mimo silnici. Prvním vozem mě předjel a když mě přivěsem vyjelo mu v protisměru auto a on jako nic se připlác ke krajnici. Tím pádem mě tlaková vlna odeslala mimo komunikaci. Rozklepala jsem se jak o osika a říkala jsem si, že dál už jet nemůžeme. Rozjela jsem se s úmyslem dohonit Diga s Janou a říct jim co se stalo a požádat na nejbližší odbočce a odklon z hlavní silnice. Ale jako na potvoru, vždy když jsem dojížděla Janu s Digem, tak se zhruba v 50 m vzdálenosti ode mě znovu rozjíždějí. Přivádí mě to k šlenství.

Hnk.

Mám chuť najet doprostřed pruhu a dopravu zpomalit na 20 km/h a každého, kdo by se snažil předjet zablokovat a držet je tak dlouho dokud by se nás nenaučili respektovat. Za Kaplicí to vzdáváme a uhýbáme doprava na nějaké vesničky a dál do Trhových Svinů. Rázem se jede podstatně líp. Silnice je sice v katastrofálním stavu, ale nulový provoz. A tak si vyhlídkově jedeme krajinou a za hodinku zastavujeme ve Svinech. Pořád je krásně. Svítí, ale nepálí slunce, pofukuje větřík, je dobře. Jen jedna maličkost mi kalí radost. Nemáme vůbec žádnou mapu Čech. Během konzumace svačinooběda jsme se dohodli na malé změně. Dotočíme oblouk, který jsme začali a skončíme v Budějovicích na nádraží. Vede nás k tomu to, že se žene frontální porucha a stejně bychom dojeli maximálně do Tábora. Odtud vedou v zásadě 3 cesty. Po silnici č. 3, tu nechcem. Tzv. západní přejezd, což je moc pakárna. A přes Mladou Vožici. Taky nic moc. Šlo by jet i jinudy, ale nemáme tolik času. A takhle získaný den můžeme proodpočívát a aklimatizovat se. Nakonec to už zmíněným obloukem děláme. Stejně jako běžci maratonu taky proběhnou cílem a ještě kolečko se po stadionu vyklusávají. Tak, dojedeno, jedeme. Směr Borovany. Akorát tu píšou, že cesta je uzavřena. Jana nelení a jde se zeptat hejna autobusáků zalezlých v jejich boudičce. Podle nich na zmíněné silnici chybí most přes říčku, ale je tam lávka pro pěší a my pryč projedeme. Tak jo. Suníčko svítí, jedeme. Ne daleko. Jana projevila přání pohnojit les. Na dalším kopečku vhodná lokalita je. Kromě úlevy přinesla i několik hrstí borůvek. A jedééém. Tím, že je silnice uzavřená na ní panuje božský klid. Jedeme svižně a za chvíli jsme na lávce. Ta teda je! Trochu mám obavy aby vydržela náš přejezd.

Ale jo, ustála to. A teď nahoru. Taky tu nic nejedí, ale není to tak příjemné jako sjezd dolů. A jsme nahoře a do Budějovic je to 19 kilometrů. To už je kousek. Už je znát, že je to tu hlavní. Jezdí víc aut. A tak se přes vršíčky a d'olíčky blížíme k Budějovicům. Jede se velmi dobře a to až do místa, kde píšou že do centra je to 5 km. Zatáhlo se a začalo pršet. Krucinál! Tak my ještě na posledním kilometru zmoknem! Kromě toho je ulice k nádraží uzavřena. Nevadí. Padající voda z nebe ruší všechny zákazy. Vjeli jsme rovnou do nádražní haly. Lidi ztichli a zírali. Přijela trojice žluté a oranžově oděných vodníků na něčem neskutečném a teče z nich voda. Než se hovor vrátil do původní hlasitosti odběhla Jana zjistit jak je to s odjezdem vlaku. Prý má zpoždění a ještě neodjel. Tak honem! Cesta na nástupiště je poněkud, no, blbá. Sice mají na schodech kolejnici pro kola, ale moc blízko u zdi, takže je velmi namáhavé je nahoru vyrvat. Zvládli jsme to. Vlak je dlouhý a služebák pochopitelně na opačném konci vlaku než my a ještě mimo střechu nástupiště. Dojeli jsme k němu. A teď mám pocit, že je konec. Jak s holkama naložím tři expediční kola do metr vysokého vagónu... Podcenil jsem je. Pomohl nám vlakvedoucí, ale z nástupiště kola zvedaly samy. Zvlášť mě překvapily, když vyzvedly moje. Dig.

Při vjezdu na nádraží mě tento problém při nakládání napadl ale v okamžiku zvedání jsem si vůbec neuvědomovala, že Digovo kolo je těžké jako slon. Vlak měl malé zpoždění a my jsme za každou cenu chtěli sedět uvnitř tohoto vlaku a blížít se k Praze. Jana na tom byla asi podobně. Obě jsme chňaply kolo jako pírkó a bylo nahoře. ☺

Hnk.

Tak, naloženo, doplacena bagáž, my umístění v kupé a jedeme.

Za oknem zase svítí slunce. To snad není pravda! A tak se vezeme, Hanka nám čte a cítíme se nadmíru dobře. Přijíždíme na Hlavní nádraží. Vlak zastavil a přes všechny vystupující a mumraj na peróně jasně a zřetelně vidím Viktora s Tatránkou. Ti nám po vyložení kol z vlaku uspořádali tradiční slovanské přivítání chlebem a solí. Tak jsem se těch mávátek, transparentů a davů u silnice zase nedočkal... Dig.

Mně přišlo hezčí a milejší přivítání chlebem a solí od našich, než davy cizích lidí s transparenty. Děkujeme !!!
Hnk.

Pak jsme se rozdělili. Vítači pojedou metrem na Vinohrady, my tam dojedeme po svých. Tak se také stalo. Byli jsme tam na stejno. Pomohli nám s bagáží a kolama nahoru

a pak jsme se přesunuli do podniku Reset, kde kromě večere probíhala beseda o Expedici, hlavní zážitky i zcela nepodstatné ptákoviny.

Sezení jsme ukončili zcela uondání ve 23.00. Tím oficiálně zakončuji letošní Expedici. A už teď se těším na další. Tak nazdar! A příště se přidejte taky.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	67	1513	60	15,7	23-15

Celková technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	0	0	0	24
St.Anton	0	0	0	0	39-18
Trento	44,5	75	75,6	18,7	41-20
Lago di Garda	62	134	59	16	43-22
Guito	36	217	82,8	17,9	42-22
Gualtieri	36	287	69	16,6	44-20
Idice	43	393	106,5	17,6	40-20
Verucchio	40,5	499	106	18,9	42-16
parkoviště	44,5	516	17	11,1	37-19
Fontanone	56	561	44	18,6	37-15
S.Alberto	40,5	654	93,3	19,4	42-20
Ariano Ferrarese	31	738	84	18,1	37-19
Soto Marino	34	801	62	17,7	34-21
Jesolo	31	862	61,5	17	37-13
Feleto Umberto	37,5	976	113,9	17,4	32-11
Mallborgetto	37	1055	78	15,5	38-10
Tauchendorf	48	1130	75	19,9	32-12
Unzmarkt	52	1205	74,5	15,6	30-12
Hall	82	1276	71,1	13,1	27-12
Steyer	58,5	1368	91	18,1	28-10
Dolní Dvořiště	62	1454	86	16,5	25-9
Praha	67	1513	60	15,7	23-15

Vysvětlivky:

- 1) Karel a Karel – dvojice potrhých řidičů autobusu z filmu Účastníci zájezdu.
- 2) velký kancelářský ventilátor na 230 V, zbavený ochranných krytů a napájený z palubní sítě přes rozebranou počítačovou UPS.
- 3) čuri muri ze sloupku je trubka v samostatně stojícím sloupku, ze které teče voda, většinou chladná a pitná.
- 4) sprchujeme se pod PET lahví se speciálním víčkem upraveným jako sprchová růžice. Oproti normálnímu polévání má tento způsob výhodu nízké spotřeby vody a možnosti cíleně, tenkými pramínky, osvěžovat zamýšlená místa. Navíc tyto pramínky prorazí i velmi zamaštěné a propocené vlasy.
- 5) tentokrát jde o trubku čouhající ze zdi.
- 6) jít za roh = odskočit si... Čtyř roh = všichni jsme si odskočili, každý do svého roštíčka.
- 7) strchovátko = námi upravený špunt nasazený na PET láhev.
- 8) porcelánová díra do země = turecký záchod vyvedený v porcelánu.
- 9) pipinka = kus drůbeže, která dělá píp, píp, ještě chvíli před tím, než jej picnou a připraví k jídlu.
- 10) Šťovíček Jan. Cestovatel, specialista na severské kraje, autor několika knih, kapelník kapely Appalooza, horolezec, vodák a blázen.
- 11) euroWC = normální kadibudka s normální WC mísou, která se dá normálně použít.
- 12) spací most = dřevěný krytý most, na kterém jsme spali v roce 2000.
- 13) = svatí
- 14) motorovka = silnice pro motorová vozidla – místo kam na kole nesmíme.
- 15) drift = pohyb ledového krunýře nad severním polárním kruhem směrem na sever. Zpopularizováno českým géniem Járou Cimrmanem.
- 16) opět Jára Cimrman – hra Dobytí Severního pólu čechem Karlem Němcem.

Obrazová příloha:

koordináční schůzka u Viktora doma.

ráno u Lago Di Garda

čertík u Lago Di Garda

přejezd z údolí do údolí přes horský masiv

oprava Tomášovy rozpadlé přehazovačky, během které nás dozorce kempu vyhazoval.

Vatikán. Model.

mapa jihu Benátek s ostrovy, přes které jsme jeli.

Expedice 2006? Ale ano, toto je její 98. stránka.

věž na náměstí S. Marco v Benátkách

pohled z věže na náměstí S. Marco. (shora fotil Tomáš!)

Hráč na sklenice v Benátkách.

Poslední snídani u Dolního Dvořiště.

© Hell's Tour_{club} 2006
Dig & Hnk & Hor.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz